

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

ianuarie 2012

Curierul Adventist

**MAREA
LUPTĂ
TE PRIVEȘTE!**

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

8

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Cine a vorbit?

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Calendar al evenimentelor din 2012
- La odihnă

8 Articol principal

Iosif Diaconu

Marea Luptă te privește!

11 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Călărași
- Grecia

16

12 Spiritual

Florian Cîrnu

Războiul informațional

14 Teologie

Dan-Adrian Petre

Geneza 3: combatanți și strategie în marea luptă dintre bine și rău

16 Misiune

Gheorghe Ștefan

Speranță pentru Ismael

18 Istorie biblică

Traian Aldea

Ierihon – cetatea blestemată

24

20 Dosar biblic

Florin Lăiu

Darul căsniciei și darul celibatului (II)

22 Credință practică

Declarația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România cu privire la consumul de cafea, ceai și băuturi cafeinizate

23 Știință și religie

Mugurel Asafei

Reverberațiile științei

24 Adventist World

Andrew McChesney

Adventist în Guvernul Rusiei

29

28 Adventist World

Angel Manuel Rodríguez

Frunze vindecătoare

29 Istorie adventistă

Adrian Neagu

Toma Aslan – o călătorie sub stâlpul de foc

30 Pagina copiilor

Roxana Lupu

Lecția de cumințenie

31 De la inimă la inimă

Teodor Huțanu

Bun venit, Redeșteptare!

Anul LXXXIX, ianuarie 2012. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop, Redactor-șef Virgiliu Peicu, Redactor Iosif Diaconu, Consultanți Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georgel Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea, Colaboratori speciali Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu, Corectură Elena Buciuman, Cristinel Sava, Tehnoredactare Irina Toncu, Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190, E-mail curierul@adventist.ro, Website www.curieruladventist.ro, Imprimare Tipografia Fast Print, str. Țepeș Vodă, nr. 111, sect. 2, București, Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Cine a vorbit?

„Căci gura Domnului oștirilor a vorbit.”
(Mica 4:4 u.p.)

Săptămânile trecute am asistat la o discuție între doi prieteni de-ai mei. Era vorba despre un articol scris de unul dintre marii oameni ai culturii românești despre unul dintre ei, în care se făcea o analiză a traiectoriei vieții lui de tânăr publicist. Articolul a provocat o oarecare mișcare a apelor în sufletul lui. În timp ce el ne expunea cazul, celălalt prieten comun a intervenit în discuție, spunând:

– Pentru mine este uimitor faptul că un mare filosof și om de cultură se ocupă în mod atent de tine. Mi se pare că-ți face o onoare și ar trebui să ai o deosebită considerație pentru ce îți spune, căci este o autoritate.

– De ce? a întrebat celălalt mirat.

– Când primești un mesaj sau o chemare, trebuie să ții cont și de valoarea celui ce ți se adresează.

Am ascultat cu atenție dialogul prietenilor mei, dialog care mi-a deschis o porțiță a gândirii. Este important să ții cont de valoarea celui care îți transmite un mesaj?

Credem că valoarea și credibilitatea celui ce transmite un mesaj se transferă asupra mesajului în sine. Primim sau respingem un mesaj fiind influențați puternic de statutul valoric al mesagerului. Dacă mesagerul nu reprezintă niciun interes pentru noi, la fel vom trata și mesajul. Uneori, încrederea în mesager contează mai mult chiar decât înțelegerea mesajului. În Antichitate, interpretarea mesajului era făcută în funcție de mesager. De exemplu, în 2 Samuel 18:27 se spune: „Caraula a zis: «Alergătura celui dintâi pare că e a lui Ahimaaf, fiul lui Iadoc.» Și împăratul a zis: «Este un om de bine și aduce vești bune.»”

Înțelegem că, pentru cel ce aștepta un mesaj, era foarte important cine era purtătorul soliei.

În acest caz, noi, trăitorii mileniului trei, avem niște socoteli cu noi înșine. Îmi vin în minte câteva întrebări cercetătoare și dătătoare de direcție acum, la început de an.

În timpul Săptămânii de Rugăciune am primit o serie de mesaje care ni s-au adresat direct,

dezvăluindu-ne adevăruri despre noi, precum și încurajări și soluții pentru viitor. Ce am făcut cu ele? Să pierdem oare din vedere că ne-a vorbit Dumnezeu? Am primit făgăduința de Anul Nou. Cine ne-a făcut-o? Dacă Regele universului, care nu e un om și nici măcar un înger, îți face o promisiune, poți s-o uiți? Poți s-o neglijezi? Dacă El îți spune că „pâinea și apa nu-ți va lipsi”, să te îngrijorezi și să te lamentezi? Dacă El, Creatorul vieții, ți-a promis învierea, tu să fii ca „cei ce n-au nădejde”?

Dacă El ne cheamă la consacrare în misiunea Marii Lupte, cine e mai puternic decât El ca să ne împiedice să-I dăm ascultare? Dacă El ne trimite în calea oamenilor fără speranță, cine ar avea autoritate mai mare decât a Lui ca să ne oprească? Avem noi probleme personale mai importante decât chemarea lui Dumnezeu? Dumnezeu cerurilor ne onorează, interesându-Se de noi și de problemele noastre grele. Noi de ce rămânem inerti?

Ne cheamă să ne ocupăm de problemele Sale, pe care le putem rezolva cu ușurință în numele și puterea Lui, pentru ca El să Se ocupe de poverile noastre grele. Dacă El ne cere această ascultare, onorându-ne și iubindu-ne, cum am putea să nu luăm aminte? Dacă El ne trimite cu cartea *Tragedia veacurilor* s-o răspândim în lume, ca o mare strigare, cine ne-ar putea opri? Isus a prevăzut că vor fi unii care, în urma chemării, vor tăcea, dar completează: „Dacă ei vor tăcea, pietrele vor vorbi.” Ce trist este să fii înlocuit cu o piatră!

Acesta poate fi doar un posibil scenariu trist, însă vreau ca realitatea să fie alta. Să se poată povesti în timpul mileniului și de-a lungul veșniciei cum poporul și biserica s-au ridicat la chemarea Domnului și au glorificat mântuirea pe care El o oferă oricărui om, „căci gura Domnului a vorbit” și ne-a chemat. „De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării, ... căci gura Domnului a vorbit” (Isaia 1:19,20). ■

Virgiliu Peicu este redactor-șef al revistei *CURIERUL ADVENTIST*.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Sărbătoare la Buciumeni, Dâmbovița

În Sabatul din 19 noiembrie 2011, biserica adventistă din Buciumeni, Dâmbovița, a sărbătorit împlinirea a 90 de ani de la înființare. Cu această ocazie, au venit la Buciumeni foști pastori ai districtului, fii plecați ai comunității și numeroși credincioși din apropiere. Din partea Conferinței Muntenia a participat fratele Cristian Modan, directorul Departamentului Relații Oficiale și Libertate Religioasă. Credința adventistă a ajuns la Bu-

ciumeni prin frații Arsene Duică și Toma Bădescu. Acesta din urmă a înființat, în anul 1921, o grupă de credincioși, care se închina în casa unei sâtence pe nume Zinca Apostolescu. Cu trecerea timpului, grupa s-a mărit și, în anul 1947, s-a construit clădirea în care și astăzi se desfășoară serviciile divine. În anul 1951, comunitatea Buciumeni număra 64 de membri. De-a lungul vremii, această comunitate a împărtășit speranța adventistă și în localitățile

înconjurătoare, mai exact în Bădeni, Fieni, Dealu Frumos și Moroieni.

Cu ocazia acestei aniversări, Cuvântul Domnului s-a împletit cu istorisiri vii despre pionieri, povestite de cei care i-au cunoscut. Corul reunit al comunităților Buciumeni și Bădeni L-a slăvit pe Domnul pentru modul în care Și-a condus și Și-a susținut poporul.

Comunitatea Buciumeni, cu 40 de membri, este slujită de pastorul Claudiu Țepuș, prezbiter fiind Dănuț Vlădoiu.

Ambasadoare pentru Hristos

Aceasta a fost tema Convenției naționale a Departamentului Misiunea Femeii, care s-a desfășurat la Stupini în luna septembrie 2011, ocazie în care ne-am bucurat de prezența reprezentantelor de la nivelul Conferinței Generale și al Diviziunii Euro-Africa – Raquel Arrais și Denise Hochstrasser. Același motto a fost și ținta prezentată surorilor pentru noul an.

Însuși Isus Hristos, Împăratul universului, ne-a chemat pe noi, ficele Sale, să fim ambasadoare pentru Împărăția cerească alături de fiii Săi și ne-a încredințat cea mai importantă misiune (Matei 28:19,20).

Alege-L pe El ca Stăpân al vieții tale, în fiecare dimineață! Invită-L pe Duhul Sfânt să preia conducerea în aspectele mari și mici ale vieții și rămâi într-o permanentă dependență de El! Nu uita că ești o mlădiță care nu poate trăi fără seva dătătoare de viață. Dă-I voie să-ți hrănească sufletul cu Cuvântul Său prețios și comunică cu El în rugăciune tainică. Atunci vor vedea toți că ești o ambasadoare a lui Hristos.

Teodora Goran, responsabilă a Departamentului Misiunea Femeii din cadrul Uniunii de Conferințe

Bucurie la Penitenciarul Poarta Albă din Constanța

Miercuri, 14 decembrie 2011, în Penitenciarul Poarta Albă din județul Constanța s-a desfășurat primul botez organizat de către Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, Conferința Muntenia.

La botez au luat parte șase persoane private de libertate care, în urma studierii Sfintei Scripturi, și-au exprimat dorința de a se boteza.

În cuvântul adresat participanților, pastorul Ciprian Iorgulescu, directorul Serviciului Umanitar pentru Penitenciare, a prezentat din Sfânta Scriptură caracterul lui Dumnezeu, care e bogat în bunătate, și faptul că „cei din urmă vor fi cei dintâi și cei dintâi vor fi cei din urmă; pentru că mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” (Matei 20:16).

În ziua următoare a avut loc o întâlnire de raport pentru anul 2011

și de stabilire a unor noi ținte pentru anul 2012. Directorul adjunct al Penitenciarului Poarta Albă, domnul Claudiu Cătălin Bejan, a declarat: „Le mulțumim tuturor pentru activitatea din anul 2011, pentru lucrarea din penitenciar, pentru această bună colaborare, care nu poate decât să ne bucure. Avem același obiectiv: să-i ajutăm pe oamenii aceștia să nu mai greșescă și să-i ajutăm să devină oameni și să se integreze în societate.”

Preluare din INFO ADVENTIST

Congres aniversar AMiCUS

În perioada 1-4 decembrie 2011, studenți din toată țara s-au reunit, cu ocazia aniversării a 18 ani de la înființarea Asociației AMiCUS, în cadrul Congresului național. Evenimentul s-a desfășurat la Stupini, Brașov, sub motto: *Valori de efect – Valori de efecte*, unde cei aproximativ 700 de participanți s-au bucurat de seminare și diverse activități.

Adunarea publică a fost precedată de întâlnirea delegaților din cele 14 filiale AMiCUS din România, în cadrul căreia s-au discutat țintele pentru 2012 și s-a ales echipa care va coordona la nivel național activitatea AMiCUS.

Invitatul principal al acestui eveniment a fost John McVay – președintele Universității Walla Walla, din Statele Unite, care, prin prezentările sale, a subliniat importanța Duhului Sfânt ca sursă a adevăratelor valori.

Momentele spirituale au fost create de intervențiile invitaților, reprezentanți ai Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea – Teodor Huțanu, Eduard Călugăru, Daniel Chirileanu și Adrian Bocăneanu, care au adus în prim-plan valorile alese pentru a fi promovate în mod deosebit la acest eveniment: **A**magabilitate, **M**odestie, **I**ntegritate, **C**uraj, **U**milință, **S**inceritate.

Prezentările acestei ocazii au fost susținute de dr. Leonard Azamfirei, decanul Facultății de Medicină din Târgu-Mureș, de Atilla Peli, fondatorul Spring Media Production, și de Ioan Câmpian-Tătar, secretarul Uniunii de Conferințe. Aceștia au abordat teme precum: „Crizele existențiale – probleme de care se lovesc tinerii adventiști”, „Tineri în misiune”, „Zece pași pentru reînviore, reformă și misiune”, „Medicină, etică, religie”.

Muzica de calitate a dat culoare acestei întâlniri, iar legăturile consolidate au generat proiecte viitoare.

Alexandra Gorbănescu, secretar AMiCUS

■ BISERICA MONDIALĂ

Curtea Constituțională din Ungaria a respins noua Lege a cultelor

Controversata Lege a cultelor, care prevedea retragerea recunoașterii mai multor confesiuni din Ungaria, a fost respinsă de Curtea Constituțională a acestei țări.

Legea, care trebuia să intre în vigoare începând cu 1 ianuarie 2012, ar fi făcut ca mai mult de 300 de culte, printre care și Biserica Adventistă de

Ziua a Șaptea, să intre într-un proces dificil de recuperare a statutului legal.

Încă de la promulgarea acestei legi de către parlamentul maghiar, în luna iulie 2011, Asociația Internațională pentru Libertate Religioasă (IRLA) a făcut demersuri ca această lege să nu fie aplicată. Iar în luna decembrie, doi reprezentanți ai Bisericii Adventiste pe

probleme de libertate religioasă s-au întâlnit la Washington cu György Szapáry, ambasadorul Ungariei în Statele Unite.

„Aceasta este o zi mare pentru cauza libertății religioase din Ungaria”, a declarat John Graz, secretarul general al IRLA. „Suntem bucuroși că această instituție, Curtea Constituțională, s-a pronunțat împotriva legii.”

Bettina Krause/IRLA/ANN

Crește numărul persecuțiilor împotriva creștinilor la nivel mondial

Participanții la o întâlnire la nivel înalt pe tema libertății religioase, întâlnire ce a avut loc în Moscova, au promis să mențină în centrul atenției comunității internaționale situația minorităților religioase persecutate în Orientul Mijlociu și în Africa. Aproximativ 100 de milioane de creștini, în special din Orientul Mijlociu și părți ale Africii, sunt persecutați sau prinși în conflicte religioase violente, potrivit organizatorilor conferinței.

Conferința internațională privind libertatea religioasă și discriminarea

creștinilor, care a durat trei zile, a început în 30 noiembrie și a reunit un grup divers de lideri din comunitățile ortodoxă, catolică, protestantă, evreiască și islamică. Principalul punct pe ordinea de zi a fost creșterea a ceea ce unii au numit „creștinofobie” în multe țări în care religiile sau ideologiile dominante exercită o putere politică și socială semnificativă.

Vasiliy Stolyar, responsabil al Departamentului Libertate Religioasă din cadrul Diviziunii Euro-Asia, a declarat că participanții s-au hotărât să facă mai

mult pentru a ușura calvarul minorităților religioase care sunt persecutate.

Discuțiile s-au axat și pe impactul așa-numitei „primăveri arabe” asupra drepturilor minorităților religioase.

„Îndemnăm guvernele din întreaga lume ca, împreună cu organismele internaționale, să facă tot posibilul pentru a se asigura că libertatea religioasă este atât recunoscută, cât și protejată în țările care au cunoscut schimbări politice”, a spus John Graz (IRLA).

Preluare din INFO ADVENTIST

Patru pastori din America de Sud trimiși în Orientul Mijlociu

Diviziunea America de Sud a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a votat în luna noiembrie să trimită patru pastori misionari în zona Orientului Mijlociu. „Prin această hotărâre s-a schimbat direcția în America de Sud”, a spus Homer Trecartin, președintele Uniunii Extinse a Orientului Mijlociu. „Mulți ani la rând, oameni din toate părțile lumii și-au riscat

viața pentru a ajuta popoarele Americii de Sud. Acum este rândul lor să facă același lucru pentru alte zone ale lumii.”

Magdiel Pérez Schulz, secretarul Diviziunii America de Sud, a spus că sunt nouă pastori care doresc să meargă în Orientul Mijlociu. Dintre ei se vor alege numai patru. Fiecare dintre ei trebuie să fie un lucrător devotat, să aibă expe-

riență în administrație, să cunoască bine limba engleză și să aibă abilitatea de a lucra în zone culturale diferite.

În această toamnă, Conferința Generală a decis organizarea într-o formă nouă a bisericii din această zonă dificilă. S-a creat astfel Uniunea Extinsă a Orientului Mijlociu, cu sediul la Beirut, în Liban.

Primul Congres european al uceniciei și misiunii

Departamentul Lucrare Personală din cadrul Diviziunii Euro-Africa, inspirându-se din ceea ce se întâmplă deja în aproape toate diviziunile, va organiza primul Congres european al uceniciei și misiunii.

Destinatari: Congresul este destinat membrilor bisericii care sunt implicați sau doresc să fie implicați în slujire și în misiune.

Obiective: a) Să creeze momente de părtășie, mărturii și schimb de expe-

riențe **doar** din partea membrilor bisericii; b) Să ofere participanților ocazia de a găsi motive și de a se implica în ucenicie, în organizarea misiunii și a slujirii pentru Evanghelia Împărăției; c) Să creeze o oportunitate de creștere și să ofere o viziune a misiunii din Europa; d) Să formeze, la fiecare nivel al bisericii, o nouă înțelegere a provocărilor Evangheliei.

Invitați: Vor avea intervenții invitați de la Conferința Generală, de la Divi-

ziune, dar în mod special și mulți membri care își trăiesc cu însuflețire ucenicia și doresc să le împărtășească și altora acest lucru.

Loc: Congresul va avea loc pe văile valdenze din Piemont, Italia.

Perioadă de desfășurare: 30 august – 2 septembrie 2012, orele 14:00

Paolo Benini, directorul Departamentului Lucrare Personală, Diviziunea Euro-Africa

■ CALENDAR AL EVENIMENTELOR DIN 2012*

Data	Eveniment	Loc	Responsabil/invitat
4-11 februarie	Campanie evanghelistică	Alexandria	Gabriel Maurer, secretar, Diviziunea Euro-Africa
3-6 martie	Olimpiadă de religie	Stupini	Uniunea de Conferințe
15-18 martie	Vizită	Conferința Moldova	Robert Lemon, trezorier, Conferința Generală
23-25 martie	Vizită	Conferința Oltenia	Jan Paulsen, fost președinte al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea
8-12 mai	Congresul misiunii	Stupini	Gary Krause, director al <i>Adventist Mission</i> , Conferința Generală
8-9 iunie	Vizită	București	Ted Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea
22-26 august	Congresul tineretului	Iași	Uniunea de Conferințe
2-6 septembrie	Conferință biblică	Cernica	Institutul de Cercetări Biblice (BRI)
21-27 octombrie	Consiliu despre administrarea creștină a vieții	Stupini	Erika Puni, director al Departamentului Administrația Creștină a Vieții, Conferința Generală

*Este posibil ca anumite informații prezentate aici să se mai schimbe între timp.

■ LA ODIHNĂ

Ioan Ciucă

Revenim în acest articol cu mai multe detalii despre fratele Ioan Ciucă, informații puse la dispoziție de către fratele Dumitru Popa.

Pastorul Ioan Ciucă s-a născut în familia lui Ioana și Alexandru Ciucă, din Curtișoara, Olt, pe 14 iunie 1933, acum 78 de ani.

În luna septembrie a anului 1948, fratele Ciucă a

coborât în apa botezului, încheind astfel legământ cu Mântuitorul său și mărturisindu-și credința și dorința de a-I sluji lui Dumnezeu. În vederea realizării acestui deziderat, a urmat cursurile Seminarului Teologic al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, pregătindu-se pentru lucrarea sa de-o viață.

Și-a început activitatea de slujitor al Evangheliei la data de 1 mai 1957, în Conferința Dunărea, la Galați. Pe 4 octombrie 1959, în viața pastorului Ioan Ciucă a avut loc un eveniment deosebit, și anume căsătoria cu tânăra Lucia Mohora. Împreună au întemeiat un cămin plăcut, care a fost binecuvântat cu două vârstare – Pușelia și Cristi.

În 1962, fratele Ciucă a fost transferat în Conferința Moldova. În același an, a primit hirotonirea ca pastor al Bisericii Adventiste. În 1972, a fost transferat în Conferința Muntenia, unde a lucrat cu entuziasm, fiind întotdeauna gata pentru jug și jertfă.

Pe data de 15 noiembrie 1975, a fost ales consilier în cadrul Conferinței București. În 1980, a fost ales secretar, iar, în luna octombrie a aceluiași an, a fost numit președinte al Conferinței și membru în comitetul Uniunii.

În noiembrie 1989, pastorul Ioan Ciucă a fost ales consilier în cadrul Uniunii de Conferințe, funcție în care a activat până în 1991. Apoi, timp de 5 ani, a lucrat ca

pastor în Conferința Muntenia.

Din 1996 și până în 1998, a ocupat funcția de director al Casei de Pensii și Ajutoare a bisericii. În octombrie 1998, s-a pensionat, la 65 de ani, dar a rămas activ în viața bisericii cât timp sănătatea i-a permis acest lucru.

În ultima vreme însă, starea de sănătate a fratelui Ioan Ciucă s-a deteriorat progresiv, iar, pe 26 septembrie 2011, inima dumnealui a încetat să mai bată. A murit cu speranța că „Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu” (Iov 19:25,26).

Ion Zăbavă

Un alt slujitor al Evangheliei a adormit în speranța învierii. Fratele Ion Zăbavă s-a născut pe data de 4 noiembrie 1925 în localitatea Văleni, jud. Dâmbovița. Cunoscând Cuvântul Domnului, fratele Zăbavă

a hotărât să încheie legământ cu Dumnezeu. După satisfacerea stagiului militar, în anul 1954, fratele Zăbavă a fost angajat ca revizor al Uniunii de Conferințe. În același an s-a căsătorit cu Viorica, iar familia lor a fost

binecuvântată prin nașterea unicului fiu, Benjamin.

A slujit, ca pastor al Conferinței Muntenia, în districtele Plosca, Speriețeni, Corăști-Colț și Negoiești. A lucrat cu devotament și sânguință până în anul 1989,

când s-a pensionat. În anii de după pensionare, s-a pus la dispoziția bisericii atât cât i-a mai permis sănătatea. Pe data de 24 mai 2011, a închis ochii cu speranța reîntâlnirii cu cei dragi în dimineața învierii.

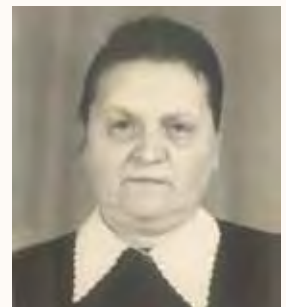
Maria Stan

Maria Stan s-a născut pe 20 decembrie 1930 în comuna Săpânța, jud. Maramureș, în familia lui Mănăilă Grigore și Todosia. Educația adventistă a primit-o în familie și în biserica adventistă din localitate. Din tinerețe s-a remarcat prin modestie, blândețe și vrednicie.

La 16 ani, a încheiat legământ cu Dumnezeu prin botez. După trei ani, s-a căsătorit cu pastorul Teodor Stan, împărțindu-și bucuriile și necazurile vieții timp de 62 de ani. Dumnezeu i-a binecuvântat cu patru copii: Ana, Nelu, Mimi și Lenuța. A fost o bună

creștină, o soție iubitoare, o mamă grijulie și o bună gospodină.

„Mama Stan”, așa cum era numită, s-a stins din viață, după o suferință îndelungată, în data de 13 iunie 2011. Ne-a lăsat însă speranța că în ziua învierii ne va fi dăruită în plinătatea vieții veșnice.

Marea Luptă te privește!

Privind-o pe regina Ana a României, admiram demnitatea ținutei sale și eleganța pe care o transmitea. Viața lângă regele Mihai a fost presărată cu evenimente dramatice, a căror povestire mi-a captat interesul. Însă, din toată istoria lor, un detaliu mi-a atras atenția în mod deosebit.

De-a lungul timpului, spunea regina, fie că au locuit în Elveția, în Anglia sau chiar în România, au fost vizitați de spirite. Acestea erau, de fapt, suflete inofensive ale celor morți care și-au încheiat viața cu diverse neîmpliniri. Spre exemplu, în Anglia, familia regală a locuit la conacul unui nobil decedat. Deseori, spiritul lui venea și îi vizita. Acesta prefera camerele copiilor, de unde au tras concluzia că neîmplinirea acestui om fusese legată de copii.

Datoria oamenilor, spunea regina Ana, este să ajute aceste spirite nefericite să își găsească pacea și drumul spre locul de odihnă. Motiv pentru care, atunci când un spirit îi vizita, chemau un preot care făcea o slujbă pentru acesta. Astfel, spiritul era eliberat de povară și înceta să mai vină.

Nu mă așteptam ca un asemenea subiect să se împletească atât de profund cu viața unei familii regale. Nu mă așteptam ca, într-un secol în care știința a explodat, prin descoperiri și inovații, discuția despre spirite să se regăsească la un asemenea nivel.

Ambalaj științific

De la omul simplu până la personalități celebre, omenirea și-a păstrat întotdeauna o fereastră de dialog cu dimensiunea ocultă. Nici măcar regimul totalitar, cu doctrina lui ateistă militantă, nu a putut elimina manifestările de acest tip. Dimpotrivă, există mărturii că, în anumite ocazii, chiar au apelat la mediumuri sau la mijloace paranormale.

Ca să fii de partea Binelui,
trebuie să-L alegi.

Dar pentru a fi în tabăra Răului
este suficient să nu alegi nimic.

Astfel, umanitatea are o viață oficială care se hrănește din construcții tehnice și noutăți științifice. Dar, pe lângă aceasta, umanitatea are și o viață ascunsă, care nu se exprimă în calcule și formule.

Atunci când este parte a unui program și când aderă la o anumită imagine, omul arată științific, rațional, previzibil. Însă, când rămâne singur, fără crusta publică, este dispus la orice negociere irațională. Poate că ideologiile, instituțiile sau discursurile au o structură golită de emoții supranaturale. În schimb, individul rămas singur, retras în intimitatea lui, este foarte vulnerabil la varietatea de apeluri venite din zone necertificate de știință.

Biblia a anunțat de mult că oamenii, în vremea sfârșitului, își vor încredința sufletele unor duhuri. „Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărății pământului întreg ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui atotputernic” (Apocalipsa 16:14). Există suficiente semne că oamenii sunt pregătiți să colaboreze cu ele.

Cine ar fi crezut lucrul acesta cu un secol în urmă? Sub auspiciile raționalismului și animați de avântul tehnologic, oamenii au început să nutrească speranța unei societăți perfecte aici, în condițiile acestea. Foarte mulți credeau că, prin educație, știință și dreptate socială, se poate instaura o împărăție veșnică a omului. Însă secolul al XX-lea, cu războaiele mondiale și celelalte evenimente ale sale, a împrăștiat repede aburul umanist al prosperității terestre. S-a instalat astfel un pesimism general.

În aceste condiții, oamenii se îndreaptă tot mai mult spre alte surse de speranță. Iar amestecul de religie și miracole este soluția cea mai căutată. Din acest motiv mișcarea charismatică a devenit atât de răspândită. Aceasta depășește granițele confesionale și se poate mula cu ușurință pe orice structură doctrinară.

Marea Luptă – o realitate de la început

Dispoziția omului de a coopera cu spiritele este, din păcate, veche. Ea a început din prima zi în care părinții noștri s-au lăsat fascinați de discursul unui șarpe vorbitor. În acea zi, Marea Luptă a fost adusă pe pământ.

Conflictul începuse mai devreme. Acesta a fost inițiat de un înger de rang superior, ale cărei calități, credea el, nu erau suficient de apreciate de către „conducere”. A reușit să strângă în jurul lui și alte ființe celeste, cărora le-a „deschis ochii” față de „abuzurile” Stăpânului. Limitele protectoare ale Legii divine au fost interpretate ca bariere în calea împlinirii de sine, iar dreptul la autodeterminare a fost utilizat pentru autodistrugere.

Cerul însă nu era un loc pentru asemenea manifestări. Provocându-și expulzarea, spiritul rebel a pribegit printre galaxii, căutând un colț de univers unde să își pună în aplicare gândurile. L-a găsit pe Planeta Albastră. Prin „bunăvoință” lui Adam și a Evei, Pământul a devenit cartierul general al îngerului căzut și teatrul de operațiuni al conflictului dintre Dumnezeu și Satana.

De atunci, se plânge mult pe pământ. Chiar Fiul lui Dumnezeu a venit să plângă aici și a plâns cu lacrimi de sânge. Permițând ca Fiul Lui să moară din cauza păcatului, Dumnezeu a evidențiat caracterul nefast al celui răzvrătit și a obținut condamnarea definitivă a acestuia și a demonilor lui.

În așteptarea sfârșitului

În așteptarea executării sentinței, Diavolul își numără zilele. Mai sunt puține și, din acest motiv, trebuie folosite cu eficiență. Intensitatea activității lui se amplifică în ajunul sfârșitului (Apocalipsa 12:12). Acest lucru nu este greu de observat.

Conform Scripturii (Apocalipsa 13), scopul său este acela de a convinge pe cât mai mulți oameni să se alăture în răzvrătire. Pentru aceasta, el pregătește cel mai mare spectacol religios. Se va folosi multă lumină și culoare. În fața magiei și a miracolelor executate, discernământul celor mai mulți va fi anihilat. Iar dacă unii lipsiți de „simț artistic” nu gustă asemenea reprezentații, vor fi ajutați să intre în armata amăgiților prin interdicții și amenințări. Marca întinericului nu are preferință: pe frunte sau pe mână e totuna.

Dezamăgirea științei, care face progrese, dar nu în direcția așteptată, falimentul ideologiilor și eșecul prosperității capitaliste au creat un gol pe

care oamenii caută să îl umple cu noi speranțe. Pentru a umple acest gol, Diavolul pregătește acel spectacol magico-mistic. Spiritele sale lucrează pentru aceasta, iar oameni de la toate nivelurile sociale și intelectuale sunt din ce în ce mai deschiși și mai structurați pentru asemenea așteptări.

Oastea Domnului

Ce se întâmplă în acest timp cu biserica lui Hristos? Biserica a fost special creată pentru a fi purtătoare de stindard în conflictul cu forțele întinericului. Pentru vremea sfârșitului, bisericii i s-a încredințat o misiune specială de a avertiza lumea cu privire la marea amăgire. Cele trei mesaje profetice din Apocalipsa 14 sunt răspunsul lui Dumnezeu dat, prin biserică, ofensivei satanice. Aceste mesaje conțin semnele de identificare ale adevăratei credințe și denunță conspirația demonică.

Ce face biserica lui Hristos de astăzi? Dacă Diavolul, simțind sfârșitul, își intensifică activitatea, soldații lui Hristos parcă se pregătesc de vacanță. Se instalează printre noi tot mai mult o atitudine de spectator. Iar spectatorul nu caută credință, ci spectacol. El nu se implică. El plătește (zecimea) și privește. Participarea la biserică, ascultarea de predici etc. – toate au ca scop nu schimbarea, ci amortirea conștiinței. După ce și-a îndeplinit astfel cota de exercițiu religios,

creștinul adventist își poate continua în voie viața de laodiceean.

Tipul acesta de credință se mai caracterizează printr-o anumită concepție. Laodiceeanul crede că „aici e adevărul”. Însă, pentru el, acest lucru nu este o valoare, ci un refren spus din inerție. El nu a descoperit importanța adevărului, dar s-a nimerit să fie printre cei care zic așa. Și spune și el ca ei. Adventistul laodiceean nu se bucură de mesajul identității sale și nu suferă pentru împlinirea lui. Este ca un copil care primește totul de la părinți, dar nu prețuiește nimic, pentru că nu a participat la agonisire.

A spune că „aici e adevărul” și a vedea acest lucru doar ca pe o acceptare intelectuală amorfă nu va avea nicio putere în fața ofensivei magico-religioase a marelui apostat. Dacă nu ai simțit bucuria descoperirii mesajului divin și dacă nu te identifici cu el în viața de zi cu zi, eticheta de adventist nu are niciun efect în plan etern. Sigiliul lui Dumnezeu nu este ca semnul fiarei. Acesta poate fi pus doar pe frunte.

Marea Luptă nu este o opțiune

În conflictul dintre Bine și Rău nu există poziție de neutralitate. Marea Luptă te privește; nu ai opțiunea de a te implica sau nu. Cine nu alege, de fapt alege. Cine nu se implică, de fapt se implică. Ca să fii de partea lui Dumnezeu, trebuie să iei o decizie. Dar ca să fii de partea Răului, este suficient să nu decizi nimic. Diavolul îți poate pune semnul apartenenței doar pe mână.

Data de 21 ianuarie este momentul de lansare a proiectului de a răspândi cartea *Tragedia veacurilor*. S-a pregătit o ofertă de excepție atât în ce privește prețul, cât și calitatea. De la amvoane se vor adresa apeluri pentru implicare. Va fi o nouă ocazie de a ne scutura de automulțumirea spirituală.

Poți face lucrul acesta ca pe o chestiune formală. Aprins de atmosfera creată, vei cumpăra câteva cărți, le vei da expeditiv unor (ne)cunoscuți și ... gata. Laodiceeanul răsuflă mulțumit că și-a făcut norma.

Însă, după cum am văzut, Marea Luptă nu este doar o carte. Este o realitate pe care nu o poți trăi în episoade. În fiecare zi, vrând-nevrând, suntem combatanți în Marea Luptă. Nu putem alege dacă să intrăm în luptă sau nu; putem însă alege sub steagul cui luptăm.

Roagă-te Domnului să te ajute să înțelegi acest eveniment! Implică-te, dar nu doar material, ci și cu inima! Dăruiește cartea *Tragedia veacurilor*, dar dăruiește, prin viața ta, mesajul ei zi de zi.

„Eu de-al cui sunt?”

Datorez această experiență fratelui pastor Ioan Baston. În anul 1953, pe când era la Bârlad, a mers cu Sfânta Cină la domiciliul unei surori care nu se putea deplasa la biserică. Când a ajuns acasă la ea, sora aceasta era foarte frământată în conștiința ei.

– Mă mai iartă pe mine Dumnezeu, frate pastor?

– Dumnezeu ne iartă de toate păcatele, dacă ne pocăim, a răspuns fratele Baston.

– Pe mine nu mă mai poate ierta, s-a plâns sora.

– De ce, soră, ce ai făcut?

– Acum vreo zece ani, pe vremea lui Antonescu și a legionarilor, noi, adventiștii din Bârlad, am fost duși la judecată. Ni s-a cerut să ne lăsăm de credință, dacă nu, vom fi condamnați. Am fost amenințați, jigniți, batjocoriți. Însă noi am rămas fermi pe poziție. Când au văzut că nu reușesc să ne convingă, ne-au scos afară și au început să ne interogheze pe rând. Eu am fost ultima. Mi-au pus înaintea aceleași alternative: renunț la credință sau voi fi condamnată. Nu am cedat. Dar ei mi-au spus că sunt singura care mă încăpățânează prosteste. Toți ceilalți au renunțat la credință, îmi ziceau ei. Când am auzit acest lucru, mi-am pierdut curajul și am semnat că renunț. Apoi ne-au strâns pe toți. Când s-a dat sentința, am aflat adevărul: doar eu am renunțat și am fost eliberată, iar ceilalți frați au fost reținuți. Când am văzut că am fost amăgită, m-am răzgândit și am vrut să rămân cu frații mei în arest. Dar jandarmii nu m-au lăsat. Îmi spuneau că sunt liberă. În timp ce mă străduiam să mă alătur grupului de frați, unul dintre jandarmi mi-a spus niște cuvinte care mă torturează și astăzi: „Nu poți să mai stai cu ei, pentru că **acum ești de-a noastră!**” Aceste cuvinte mă ard chiar și acum. Cum să fiu eu de-a vrăjmașului, când am cântat, m-am rugat și am studiat cu poporul Domnului?

Fratele pastor a încurajat-o, spunându-i că, dacă îi pare rău, Domnul o poate ierta și de acest moment de slăbiciune.

Este timpul să îți pui în mod serios întrebarea: „Eu de-al cui sunt?” ■

Iosif Diaconu este redactor la revista CURIERUL ADVENTIST

Comunitatea Călărași

Geneza bisericii adventiste din Călărași, care astăzi numără în jur de 120 de membri, coboară pe firul timpului până prin preajma anilor 1920-1923, când exista deja o grupă organizată și condusă de pastorul Pavel Olteanu. În perioada 1941-1944, când Biserica Adventistă a fost scoasă în afara legii, prezența adventistă pe meleagurile călărășene s-a pierdut. În 1944 a revenit din Moldova fratele Ștefan Nicolae, împreună cu familia sa. În urma activității misionare a acestuia, între anii 1946-1947 s-a format prima grupă de adventiști din Călărași. Grupa a crescut constant și, în anul 1949, s-a primit autorizația pentru înființarea comunității. În anul următor s-a închiriat un spațiu unde a funcționat prima biserică adventistă din Călărași, păstorită de fr. Iordănescu Gheorghe.

În 1955, sora Schor și-a donat casa și aici credincioșii au putut să se închine lui Dumnezeu timp de 50 ani. În toată această perioadă, numărul adventiștilor din Călărași a crescut, astfel că, la finele anului 1995, biserica număra 111 membri. Odată cu creșterea numărului de

credincioși a apărut și nevoia schimbării clădirii. Astfel, în urma lucrării harului lui Dumnezeu și prin implicarea membrilor, în anul 2005 a fost inaugurată noua biserică de pe str. Prelungirea București, nr. 129.

Astăzi, bisericii din Călărași îi sunt arondate și micile grupe din localitățile Ciocănești și Dragalina. Este o biserică sensibilă la nevoile concetățenilor, fiind activ implicată în proiecte sociale și educative. Cei interesați de activitatea bisericii noastre pot accesa pagina de internet: www.calarasi.adventist.ro.

Nepierzând din vedere drumul pe care Dumnezeu a condus-o până aici, comunitatea adventistă călărășeană îndrăznește, prin harul Său, să-și propună împlinirea câtorva proiecte, precum înființarea unei grădinițe acreditate, deschiderea unui centru Sola Scriptura, o lucrare misionară activă și construirea unei biserici în localitatea Ciocănești.

Harul Domnului Isus să fie cu noi toți!

Dragoș Brașoveanu, pastor

Grecia

Așezată în partea de sud a Peninsulei Balcanice, Republica Elenă este considerată de mulți leagănul civilizației și al democrației europene. Are un teritoriu de aproape 132 000 km² și o populație ce depășește cu puțin 11 milioane de locuitori. Relieful este în mare parte muntos, cu o impresionantă zonă de coastă de 13 767 de kilometri. În jurul ei sunt o mulțime de insule, 227 dintre ele fiind locuite. Țara unde s-au născut Jocurile Olimpice, dar și filosofia, principiile matematice sau politice, istoriografia și teatrul, Grecia antică a auzit Evanghelia de la apostolul Pavel și a păstrat până astăzi o puternică tradiție creștină, 97% dintre locuitori declarându-se creștini ortodocși.

Primul adventist care a predicat pe acest teritoriu a fost Bertola, încă din 1879, apoi, în 1899, H. A. Henderson, un profesor de greacă veche, urmat de colegul său, W. E. Howell, în 1907. Totuși, în ciuda eforturilor depuse, nu se cunosc persoane care să fi acceptat mesajul adventist în urma slujirii lor. Primul convertit de pe teritoriul Greciei de astăzi este considerat

a fi George Brakas, care a aflat adevărul despre Sabat și despre a doua venire de la o mică grupă de credincioși din Constantinopol. Tensiunile dintre Grecia și Turcia au consolidat lucrarea de aici, 12 membri ai Bisericii Adventiste din Turcia refugiindu-se aici în 1921. Prima biserică adventistă din Atena a fost organizată abia în 1927, cu 15 membri, iar prima școală confesională s-a deschis în 1972. Chiar dacă progresul a fost lent și piedicile multe, credincioșii au continuat să fie consecvenți misiunii lor, căutând noi mijloace de a predica Evanghelia semenilor lor.

Astăzi, după ultimul raport statistic oficial, în Grecia sunt 511 membri adventiști, care se închină în 9 biserici și 10 grupe, 4 pastori și 2 lucrători biblici, iar singura instituție care funcționează este Centrul pentru publicații. În ciuda crizei financiare care afectează în mod sever țara, mesajul adventist continuă să fie prezentat prin seminare de sănătate, emisiuni de radio sau de televiziune la posturi închiriate, dar și prin viața de zi cu zi a credincioșilor așteptători.

Adrian Neagu

Războiul informațional

În lupta spirituală, informația corectă înseamnă mai mult decât viață. Înseamnă viață veșnică.

Timp de mii de ani, informația a fost transmisă dintr-un loc în altul prin intermediul mijloacelor de transport. În timpul Imperiului Medo-Persan, scrisorile cu decrete erau trimise în toate ținuturile prin alergători, călare pe cai și pe catări (Estera 3:13; 8:14). Odată cu inventarea mijloacelor de transport mai rapide, informația a început să călătorească și ea cu viteze din ce în ce mai mari. Astăzi, informația se transmite dintr-un loc în altul cu viteza luminii, prin cabluri sau prin spațiu.

Aceste schimbări în ce privește circulația informației au condus la modificarea completă a strategiei după care se duc luptele. Ultimele războaie majore au demonstrat că informația reprezintă o putere mai importantă chiar decât armele.

În ce privește marea luptă spirituală în care omenirea este prinsă la mijloc, lucrurile nu sunt diferite. Informația joacă și în această luptă un rol decisiv.

Neinformarea

A intra într-un câmp de luptă unde sunt îngropate mine antipersonal, fără a avea cunoștință despre lucrul acesta și fără o hartă a zonelor periculoase, reprezintă un risc de moarte major. Și totuși aceasta este situația în care orice om intră în lumea noastră.

Mulți oameni nu au auzit niciodată despre Marea Luptă. Ei pășesc pe drumul vieții prin locuri periculoase, iar mulți dintre ei cad victime ale forțelor nevăzute despre care vorbește Biblia: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12).

Pentru căpetenia duhurilor răutății, Satana, a rămâne în anonim este o chestiune de primă importanță. El știe că, atunci când este demascat, oamenii nu-l urmează și nu-l ascultă. De aceea, de-a lungul timpului, Satana și armata lui de spirite invizibile au făcut tot ce au putut ca lumea să stea departe de sursele de informare care le dovedesc existența.

Ateismul antic și modern este una dintre metodele prin care Satana a încercat să-și ascundă existența. Ateismul neagă că ar exista un domeniu al supranaturalului, neagă atât acțiunile lui Dumnezeu, cât și pe cele ale Diavolului, încercând să le explice prin cauzalități naturale.

O altă metodă de a-și ascunde existența, pe care Satana o folosește cu succes, este crearea miturilor despre persoana sa. Din primii ani de viață, copiii sunt bombardați cu povești cu zmei și feți-frumoși, povești care imită tema Marii Lupte. Când cresc mari, regăsesc aceeași temă în filmele științifico-fantastice, purtând chiar nume ca *Războiul Stelelor*. În felul acesta, este pregătit terenul pentru a respinge realitatea mării lupte de care vorbește Biblia și de a o considera tot o fantezie.

Informarea în istorie

Dumnezeu i-a informat de la început pe oameni despre existența unui mare război în univers (Apocalipsa 12:7). Interdicția pusă în Eden lui Adam și Evei de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului făcea parte din acest plan de informare a lor, care avea ca scop să-i ferească de rău. După căderea în păcat, antagonismul bine-rău a devenit omniprezent pe planeta Pământ. În floră și faună, oamenii au putut observa mâna unui Creator înțelept, dar și mâna unui vrăjmaș care seamănă semințele răului (Matei 13:27,28). În relațiile interumane s-au putut vedea atât grija unui Părinte iubitor, cât și ura dușmanului oamenilor (Isaia 49:15).

Pentru că amestecul de bine și rău din natură transmite un mesaj confuz despre Marea Luptă, Dumnezeu, prin intermediul profeților, le-a trimis oamenilor mesaje fără echivoc despre forțele aflate în conflict (2 Împărați 6:11,12). Producțiile lor literare, care au format de-a lungul timpului Biblia, reprezintă cel mai important mijloc prin care Dumnezeu a avertizat omenirea despre conflictul cosmic de natură spirituală în care este implicată. De asemenea, ele cuprind avertizările Domnului Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, despre războiul spiritual și despre dușmanul cu care avem de-a face (Ioan 14:29-31). Tema centrală a Bibliei, de la început până la sfârșit, este marea luptă dintre Hristos și îngerii Săi, de o parte, și Satana și îngerii săi, de cealaltă parte.

Dezinformarea

De-a lungul timpului, Satana și-a modificat și diversificat metodele de luptă împotriva oamenilor. După ce, timp de mii de ani, a încercat să limiteze accesul oamenilor la informația primară, văzând că nu mai poate bloca întâlnirea acestora cu Sfintele Scripturi, Satana a schimbat tactica. Astăzi, când Biblia, care-l demască pe el și planurile lui, este disponibilă oricui, fiind prezentă pe internet, pe telefonul mobil, în orice librărie, în orice limbă, tipărită sau în format audio, Satana și-a concentrat forțele pentru răstălmăcirea ei, sperând că în felul acesta îi va ține pe oameni departe de adevăr (2 Petru 3:16).

Esența acțiunilor Diavolului este minciuna. Domnul Isus spune despre el că de la început a fost „un mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44). Pentru a-și atinge scopul, Satana a pregătit pentru timpul sfârșitului cele mai rafinate și mai subtile minciuni. Însă Biblia demască aceste minciuni cu mult înainte. Tot ce trebuie să facem este să citim Scriptura cu rugăciune și să deschidem bine ochii.

Travestirea. Consecvent metodei sale de a nu se prezenta oamenilor așa cum este, Satana se travestește continuu, dându-se drept altcineva. În Eden, atunci când a corupt primii oameni, s-a prezentat sub înfățișarea unui șarpe (Geneza 3:1). În Egiptul antic și-a manifestat puterea din spatele măștii idolilor, prin intermediul vrăjitorilor (Exodul 7:22; Deuteronom 32:17). Lui Saul, regele apostat al lui Israel, Satana i s-a prezentat drept prorocul Samuel cel decedat (1 Samuel 28:13,14). De altfel, această metodă de camuflare, prin asumarea identității oamenilor morți, este cea mai răspândită, întâlnindu-se la toate popoarele (1 Corinteni 10:20).

Punctul culminant al travestirii lui Satana, amăgirea aproape copleșitoare pe care o va folosi în timpul sfârșitului, este asumarea identității Domnului Hristos (2 Corinteni 11:14). Termenul *antihrist* folosit de Biblie înseamnă, în limba greacă, „în locul lui Hristos” (1 Ioan 4:3). Luând înfățișarea strălucitoare a unui înger de lumină, Satana se dă drept altcineva, pretinzând închinarea oamenilor, așa cum L-a ispitit și pe Domnul Isus în pustie (Matei 4:8,9).

Amăgirea maselor. O altă caracteristică a strategiei lui Satana o reprezintă manipularea maselor. Pentru a-și pune în aplicare această manevră năucitoare, Diavolul și-a creat o echipă de aliați pământenii, o troică formată din „niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos”, dându-se drept „slujitori ai neprihănirii” (2 Corinteni 11:13-15), și din împărații pământului (Apocalipsa 16:14; Psalmii 2:2). Efectul lucrării acestei triple alianțe este descris în Biblie: „Și amăgea pe locuitorii pământului” (Apocalipsa 13:14; vezi și 20:7,8).

Informarea finală

Dumnezeu a luat măsuri eficiente de combatere a marilor dezinformări și manipulări practicate de Satana în timpul sfârșitului. În aceeași perioadă istorică, profetul Ioan declară: „Am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»” (Apocalipsa 14:6,7).

Marea Luptă se apropie de sfârșit. Pentru a nu fi amăgit, roagă-te Domnului și citește Biblia! Informează-te de la sursă! ■

Cei neștiutori și cei nestatornici răstălmăcesc Scripturile spre pierzarea lor (2 Petru 3:16).

Florian Cîrnu este pastor în Râmnicu Vâlcea.

Geneza 3: combatanți și în marea luptă

– O imagine asupra începutului –

Răspândite atât pe paginile Vechiului, cât și ale Noului Testament sunt multe aluzii și ecouri ale unui război între bine și rău, atât la nivel cosmic, cât și la nivel personal. În capitolul 3 din prima carte a Bibliei, Geneza, sunt prezentate elementele unei mari lupte morale, care oferă cadrul pentru înțelegerea mai clară a întregii istorii biblice.

Marea Luptă în Geneza: combatanții

Tema războiului este implicată în Geneza 3: ceea ce se întâmplă în capitolul 3 strică serenitatea creată de capitolele 1 și 2.

Primul verset din Geneza 3 nu se referă explicit la Satana.¹ Cuvântul folosit denotă, simplu, un șarpe,² prezentându-se, în primul rând, originea sa. În Geneza 1, taxonomia lumii animale (patrupede, pești, păsări și „târătoare”) este structurată după cele trei habitate în care acestea trăiesc: pământ (Geneza 1:2,9,10), apă (Geneza 1:2,6,7,9,10) și aer (Geneza 1:6-8). În cadrul celor patru categorii de creaturi vii, șarpele aparține patrupedelor (Geneza 3:1,14),³ parte a creației declarată „foarte bună” (Geneza 1:31).

În al doilea rând, caracterul șarpelui este descris folosind termenul „șiret” (*ārûm*), care are un spectru semantic larg: în Proverbele 12:16 este prezentat ca o virtute care trebuie cultivată („chibzuință”), dar care, folosită greșit, devine viclenie (Iov 5:12).

În al treilea rând, descrierea șarpelui introduce un element care îl separă de celelalte animale: capacitatea de a vorbi. Până în capitolul 3, doar despre Dumnezeu și om se spune că vorbesc.⁴ Această caracteristică specifică ființelor personale devine un atribut al șarpelui. El vorbește doar de două ori, însă este suficient ca să strice relația dintre ființele umane și Creatorul lor. Capacității sale („șiret”) i se adăugă puterea de a vorbi, dar el este animat de ostilitate față de Dumnezeu, fapt care întărește suspiciunea că șarpele este reprezentantul altcuiva, ale cărui caracteristici sunt identificate din argumentația lui.

Strategia șarpelui: argumentația

Se pare că descrierea șarpelui este secundară argumentației sale, care începe cu o minciună emfatică. Dincolo de o simplă întrebare, el distorsionează deliberat ordinea lui Dumnezeu (Geneza 3:1) printr-un atac frontal al interdicției divine (Geneza 3:4,5).

În centrul discuției se află cunoașterea binelui și a răului, care sunt localizate spațial în mijlocul grădinii, în arborele cunoașterii binelui și răului (Geneza 2:9). Pentru prima dată, termenul „rău” (*ra*) apare aici în narațiune, până acum predominând termenul „bun” (*tôb*). Tot ceea ce a creat Dumnezeu era bun. Folosirea cuvântului „bun” în asociere cu „rău” creează o legătură între ordinea creației și arborele cunoașterii binelui și răului.

Dumnezeu creează prin separare:⁵ El separă lumina de întuneric (Geneza 1:4), apele (Geneza 1:6,7), pământul de ape (Geneza 1:9), grădina Eden de restul pământului (Geneza 2:8), o ia pe Eva „din” Adam (Geneza 2:23) și pune deoparte Sabatul de restul zilelor săptămânii (Geneza 2:2,3). Același imagine este prezentată și în ce privește „pomul cunoașterii binelui și răului” (Geneza 2:9).⁶ Dumnezeu așază limite, fapt ce arată că în spatele arborelui sunt anumite convingeri teologice și ideologice de bază ale Creatorului, Cel care l-a plantat.

Argumentația șarpelui nu este doar o căutare a înțelepciunii și a binelui în afara planului divin, ci o reordonare a limitelor fixate de Dumnezeu, mai întâi în sfera morală, apoi, prin blestemul lui Dumnezeu, în întreaga creație. Argumentul său este o incitare la revoltă împotriva ordinii stabilite de Dumnezeu și împotriva lui Dumnezeu Însuși. Atacând imaginea mentală pe care Eva o are cu privire la Dumnezeu, descriindu-L ca fiind arbitrar în restrângerea libertății, șarpele o încurajează să-și declare autonomia separat de regulile fixate de Dumnezeu, depășindu-și astfel limitele de creatură.

strategie dintre bine și rău

Răspunsul lui Dumnezeu

În centrul narațiunii din Geneza 3, Dumnezeu este prezentat combătându-l pe șarpe. În versetul 14, El se adresează creaturii care a devenit medium pentru o putere demonică. Blestemul implică o schimbare a naturii și a poziției șarpelui în cadrul categoriei în care fusese creat. Expresia „să mănânci țărână” este prezentată în altă parte ca o expresie a înfrângerii totale (Isaia 29:4; 49:23; 65:25; Mica 7:17), sugerând imaginea unui război.

Paralela dintre versetul 15 și cea de-a doua parte a versetului 1 descoperă că acest război nu este între Dumnezeu și un simplu șarpe, ci între Dumnezeu și puterea antagonistă din spatele șarpelui. Folosirea termenului „vrăjmășie” (*ēbā*) arată că este vorba despre o stare de război de lungă durată care există între cele două părți, prezentate prin trecerea de la singular („între tine și femeie”) la pluralul colectiv („sămânța ta și sămânța ei”) și iarăși la singular („acesta”⁷; „tu”).

Vrăjmășia se mută de la perechea șarpe/femeie la conflictul dintre „semințele” lor, găsindu-și rezolvarea în capul/călcâiul zdrobit. Faptul că Dumnezeu creează vrăjmășia față de șarpe în femeie și urmașii ei arată că acest conflict se mută din arena unde Dumnezeu și ființa personală demonică sunt combatanți pe câmpul de bătălie uman, unde cele două „semințe” sunt în conflict. Aceste „semințe” reprezintă două comunități, două linii de descendență care sunt în conflict una cu cealaltă pentru că sunt călăuzite de principii morale diferite. Geneza 3 devine astfel un text fundamental pentru înțelegerea intrigii și a acțiunii întregii narațiuni biblice.

Concluzie

Dacă Geneza poate fi numită „introducerea” Bibliei, Apocalipsa este „concluzia” ei. Dacă în Geneza istoria este prezentată *in medias res*,⁸ fără a ni se da prea multe detalii cu privire la începutul răului în univers, în Apocalipsa 12 ni se descoperă că acest conflict a început în cer

(vers. 4). Folosind exprimarea din Geneza 3, Apocalipsa afirmă că „balaurul cel mare, șarpele cel vechi”, este, de fapt, „Diavolul și Satana” (Apocalipsa 12:9). Puterea personală din spatele șarpelui din grădină este identificată cu o persoană, împotrivitorul lui Dumnezeu, Satana. Strategia acestuia în Marea Luptă este prezentată cu atenție în Geneza 3, ca un semnal de alarmă pentru cei care trăiesc astăzi pe teritoriul dușman și care aud încă glasul șarpelui, care „știe că mai are puțină vreme” (Apocalipsa 12:12). ■

¹ Victor P. Hamilton, *The Book of Genesis: Chapter 1-17*, Grand Rapids, Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1990, p. 187.

² *nāhāš* este termenul ebraic comun pentru „șarpe” (Numeri 21:7-9). Relația dintre acest termen și *n’hāš* („bronz”) poate sugera o apariție luminoasă și strălucitoare, care ar fi putut să atragă atenția Evei (*Ibidem*).

³ Paul Joüon afirmă că șerpilor nu s-au deplasat întotdeauna prin târâre. El preferă termenul „dragon” (care semnifică o ființă supranaturală, cu aripi), argumentând că semantica termenului *nāhāš* este mai largă decât simplul înțeles de „șarpe”. Referindu-se la Geneza 3:14, el afirmă că aici a avut loc o schimbare de natură, de la dragon la șarpe (Paul Joüon, „Le Grand Dragon, L’ancien Serpent”: Apoc. 12,9 et Genèse 3,14”, *Recherches de Science Religieuse*, 17/1, [1927]).

⁴ Dumnezeu vorbește de 14 ori (Geneza 1:3,6,9, 11,14,20,22,24,26,28,29; 2:16-18[3x]) și omul o dată (Geneza 2:23).

⁵ Gnanamuthu S. Wilson, *A Descriptive Analysis of Creation Concepts and Themes in the Book of Psalms* (teză de doctorat), Andrews University, 1996, p. 82.

⁶ Sigve K. Tonstad, „The Message of the Trees in the Midst of the Garden”, *Journal of the Adventist Theological Society*, 19/1-2, 2008: 83.

⁷ Cuvântul tradus în versiunea Cornilescu cu „aceasta” este pronumele personal masculin de persoana a 3-a *hū’* („el”) – așa cum apare tradus în versiunea *Noua traducere în limba română* a Bibliei).

⁸ Latină: „în mijlocul lucrurilor”.

Dan-Adrian Petre,
pastor stagiar în dis-
trictul Ziduri, Buzău

Speranță pentru Ismael

„Dar și cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată, îl voi binecuvânta, îl voi face să crească și îl voi înmulți nespus de mult; doisprezece voievozi va naște și voi face din el un neam mare.” (Geneza 17:20)

În urmă cu cinci ani, pe când studiam despre cele șapte biserici din timpul apostolului Pavel de pe teritoriul Turciei de astăzi, un gând mi-a străfulgerat mintea, apoi un șir de întrebări au persistat câteva zile, îmbrăcând forma unei poveri ce îmi apăsa sufletul: „Unde sunt urmașii creștinilor din Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea? Dar din Antiohia? Ce s-a întâmplat cu creștinismul de pe aceste meleaguri? Dacă acum ar învia Pavel, cum ar reacționa privind acele locuri pe care le-a străbătut cu piciorul și în care a îndurat bătăi, pericole de moarte și prigoniri?” Nu mi-a trecut prin gând că voi călca pe urmele apostolului Pavel. Dumnezeu însă îmi inspira aceste întrebări ca, atunci când avea să mă cheme să merg în Turcia, eu să spun: „Iată-mă, trimite-mă!”

Chemarea

La numai un an după aceea, Diviziunea a anunțat că are nevoie de un pastor care să meargă la Istanbul. Din cauză că se află într-o zonă islamică, biserica de acolo nu mai avea pastor de patru ani. Prin Uniunea Română, chemarea a ajuns și la mine. Decizia de a pleca nu a fost luată chiar așa de ușor, pentru că informațiile pe care le primeam din această țară nu erau încurajatoare. Veștile despre crime odioase comise împotriva creștinilor ne-au făcut să stăm în cumpănă, să ne facem socoteli și să așteptăm un semn clar că Dumnezeu ne cheamă acolo. Semnul a venit ca forța unui magnet puternic către acea lume necunoscută. Convingerea pe care Duhul Sfânt a pus-o în inima mea era în opoziție cu descurajările care se înmulțeau. După multe rugăciuni, am înțeles totuși că „mi s-a deschis aici o ușă mare și largă și sunt mulți potriviți” (1 Corinteni 16:9).

Împreună cu soția, am plecat să observăm situația la fața locului și să vedem dacă ne putem adapta. Când am ajuns în comunitatea pe care trebuia s-o păstoriș și am văzut porțile din fier

Misiunea dificilă de a vesti Evanghelia într-o zonă imprevizibilă

masiv închise non-stop, chiar și în Sabat, de frica fundamentalistilor, m-au trecut fiorii. Ca și cum nu ar fi fost de ajuns atât, înainte să urc la amvon pentru a ține prima mea predică, un bărbat a venit la mine și mi-a transmis un mesaj prin traducătoarea mea:

– Nu veni aici! Nu accepta să păstorești această biserică, pentru că nu vei putea purta povara. Te va strivi!

Provocări

Eram uluit de abordarea deschisă a acestui domn (era membru în comitetul bisericii). Totuși răspunsul mi-a venit pe loc:

– Am un Prieten care poate să-mi poarte povara aceasta grea!

După terminarea predicii, același domn a venit din nou și mi-a spus:

– Am primit acum un telefon de la cineva (chiar îl văzusem spre sfârșitul predicii ieșind afară cu telefonul la ureche) care a spus că, dacă îndrăznești să vii aici, vei intra în foc!

Nu-mi venea să cred ce auzeam! Și din nou Domnul mi-a dat cuvinte la care nu m-am gândit niciodată:

– Știu trei tineri care au intrat într-un cuptor încins de șapte ori mai tare și au ieșit de-acolo ... patru!

Interlocutorul meu a fost surprins de răspunsul dat și nu a îndrăznit decât să spună:

– Văd că ești om de treabă. Eu vreau să te scutesc de suferință.

Peste numai șase săptămâni, aveam să descopăr rolul lui în comitetul bisericii. Era limpede că omul avea o „misiune” acolo. Se simțea stânjenit de venirea noastră, iar noi eram stânjeniți să facem planuri îndrăznețe de teamă ca nu cumva cineva dintre ai noștri să furnizeze informații acolo unde nu trebuie. Ce puteam face? Împreună cu soția și cu cei mai apropiați, ne-am rugat ca Domnul să rezolve problema. Răspunsul n-a întârziat să vină. După numai câteva săptămâni, acel domn ne-a

anunțat, la o ședință de comitet, că nu mai dorește să facă parte din comitetul bisericii. Iar după alte câteva săptămâni, m-a anunțat că vrea să renunțe la calitatea de membru.

Timp de nouă luni n-am mai știut nimic de el și nimeni nu avea nicio informație despre el. Apoi, brusc, și-a făcut apariția, anunțându-mă că ar vrea să redevină membru al bisericii. L-am invitat la comitet. După ce și-a exprimat dorința, l-am întrebat:

– De fapt, pe cine botez? Cine sunteți?

Omul a mărturisit că, într-adevăr, fusese informator până în urmă cu șase ani, dar apoi s-a alăturat, pentru doi ani, mormonilor, apoi, pentru alți doi ani, martorilor lui Iehova. În Biserica Adventistă fusese membru tot doi ani. Apoi a dispărut nouă luni pentru vreo altă misiune ...

Condiții speciale

Ca să înțelegeți condițiile în care se lucrează în Turcia, aflați că, în data de 17 martie 2011, într-un Sabat, poliția a descins la sediul bisericii din Istanbul și a arestat 21 de persoane, care ar fi fost trecute pe o „listă”. Atunci mi-am amintit că pe 3 martie (tot Sabat), am surprins momentul în care o membră a comitetului i-a înmănat „fratelui” de care vorbim un carnețel roșu. Curând după evenimentul arestării, l-am întrebat:

– Când ai primit lista în care erau scrise numele oamenilor? În dimineața aceea când ți s-a dat carnețelul roșu?

Surprins să vadă că știu despre ce este vorba, mi-a replicat:

– Nu! Acolo era altceva.

De altfel, el însuși avea să-mi mărturisească faptul că în biserică mai fuseseră două persoane, membre ale unui „tarikât”, care furnizau informații către grupul din care fac parte. L-am întrebat:

– De unde știi toate acestea?

– M-am întâlnit cu ele acolo, mi-a răspuns el.

Cu toate că Turcia se declară un stat laic, există o rețea de organizații secrete numite *tarikate*, în care voluntarii sunt la dispoziția liderului, un imam (preot musulman), gata să execute orice misiune, inclusiv infiltrarea în cercurile creștinilor și chiar lichidarea unora dintre ei. Organizația cea mai răspândită numără 40 000 de membri. Pentru orice tânăr musulman, a face parte dintr-un *tarikât* este cea mai mare onoare. A aparține unui *tarikât* este condiția obligatorie pentru a ocupa o funcție publică. Ieșirea dintr-o asemenea organizație

presupune riscul pierderii vieții. La o populație care depășește 77 de milioane, membrii *tarikatelor* constituie aproximativ 3%, ceea ce reprezintă un număr destul de mare.

Datele acestea le-am aflat de la un tânăr cu pregătire universitară, fost membru al unei astfel de organizații, pe care l-am botezat. Omul era foarte îngrijorat pentru siguranța lui.

Biserica pentru care am venit să lucrăm se află în partea asiatică a Istanbulului. Clădirea închiriată de noi este o biserică catolică fără enoriași. Duminica, aici se adună o altă biserică protestantă. Când am aflat istoria acestei clădiri, am înțeles felul în care a lucrat Dumnezeu ca Evanghelia să ajungă pe aceste țărâni. Biserica a fost construită în urmă cu aproape 100 de ani de către un bancher vestit din Paris – Bernard Anthony Tubini. Acesta l-a împrumutat pe sultan cu o sumă importantă de bani. Turcul, bun afacerist, i-a propus francezului un „troc”: să-i dea câte două terenuri în fiecare parte a orașului (în cea asiatică și în cea europeană), în schimbul datoriei. Pe aceste terenuri, Tubini a construit un cămin de bătrâni, un liceu italian de fete și o biserică pentru personalul școlii.

Dar vremurile s-au schimbat. În timpul războiului, străinii au fost expropriați, iar Tubini a fost silit să ia trenul cu destinația Paris. Deposedat de imensa avere pe care o deținea în Constantinopol, Tubini a căzut într-o depresie profundă și s-a sinucis chiar în drum spre casă. În 1965, din lipsă de membri, biserica a încetat să mai țină liturghia și s-a redeschis abia în 2000. Biserica și curtea mică sunt înconjurată de un zid înalt de peste 2,5 metri și arată ca o mică cetate care își protejează închinătorii de fundamentalști.

De când am ajuns în Turcia, am avut parte de o serie de experiențe prin care am văzut că mâna lui Dumnezeu susține această lucrare. Da, există speranță pentru Ismael! Cu condiția ca noi, adventiștii, să ne schimbăm atitudinea față de urmașii lui. Despre aceasta, în numărul viitor. ■

Gheorghe Ștefan este pastor și misionar.

Ierihon – cetatea blestemată

„Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului! Cu prețul întâiului său născut îi va pune temeliele și cu prețul celui mai tânăr fiu al lui îi va așeza porțile.” (Iosua 6:26)

Ierihonul este unul dintre cele mai vechi orașe din lume. Este așezat în valea Iordanului, în inima deșertului lui Iuda, la 250 de metri sub nivelul mării și la 10 kilometri nord de Marea Moartă, fiind cel mai jos oraș din lume. Are o climă tropicală în timpul verii și mediteraneeană pe timp de iarnă. Existența orașului se datorează unui puternic izvor, numit Izvorul lui Elisei, cu un debit de 4 500 l/min. Datorită apei acestui izvor, în jur s-a format o oază de verdeață și de viață.

Muntele Ispitirii

Ierihonul a fost poarta de intrare a evreilor în Canaan și a fost prima cetate cucerită de Iosua. Timp de multe sute de ani a rămas părăsit, apoi a fost reconstruit în timpul lui Ahab. Un moment de glorie a fost atins în timpul regilor hașmonei și a dinastiei lui Irod, când aici s-au construit mai multe palate. Domnul Hristos a trecut prin Ierihon în ultimul Său drum spre Ierusalim. Atunci l-a întâlnit pe Zacheu și l-a vindecat pe orbul Bartimeu. În prezent, este un orașel arab

Istoria dramatică a unui popor străin de Dumnezeu adevărat

cu peste 100 000 de locuitori, liniștit și prosper, adunat în jurul movilei antice și a izvorului unde își așteaptă turiștii grăbiți.

Ierihonul lui Iosua

Ierihonul a fost un oraș de graniță, fiind poarta de intrare în Canaan pentru popoarele care veneau dinspre Răsărit: moabiții, amoniții și arabii. Acest lucru se explică prin faptul că Iordanul se află la doar 5-6 kilometri est de oraș. Când evreii, după ieșirea din Egipt, au trecut Iordanul, prima cetate care le-a apărut în cale a fost Ierihonul. Raportul celor două iscoade a arătat că locuitorii cetății erau complet demoralizați, dar se pregăteau de apărare împotriva evreilor. Doar o singură femeie, și aceasta de o moralitate îndoielnică, trecuse deja de partea evreilor. Ea i-a ajutat, i-a încurajat și le-a oferit informații valoroase.

Autorul biblic inspirat ne descrie modul extraordinar în care a fost ocupat Ierihonul. După ce, timp de șapte zile, l-au înconjurat în liniște deplină și după alte șapte ocoluri în ultima zi, au urmat sunetele de trâmbiță și strigătele poporului. Atunci zidurile cetății au căzut fără nicio lovitură omenească. Dumnezeu a cucerit cetatea aceasta printr-o minune, de aceea tot ce era în interiorul ei a fost dat spre nimicire. Arheologii au căutat aceste ziduri care s-au prăbușit miraculos. Uneori, bătălia lor pentru găsirea acestora este mai grea decât lupta lui Iosua. A avut sau nu Ierihonul ziduri masive în timpul cuceririi? Aceasta este marea întrebare. Este raportul biblic corect și demn de încredere?

Dovezile arheologice

Expediția austro-germană condusă de E. Sellig și C. Watzinger a fost prima care a făcut excavații la Ierihon, între anii 1907-1909. S-au descoperit fortificații din perioada bronzului timpuriu și mijlociu (circa 2500-1550 î.Hr.) și s-a susținut că zidurile cetății din timpul lui

Iosua, adică bronzul târziu, nu s-au găsit. A doua expediție a avut loc între anii 1930-1936 și a fost condusă de J. Garstang. Bazându-se pe o amuletă egipteană (scarab) găsită printre ruine, el a demonstrat că au existat fortificații succesive în toată perioada bronzului, inclusiv în timpul cuceririi lui Iosua. Garstang era sigur că a găsit zidurile dărâmate ale Ierihonului.

A treia expediție a fost condusă de doamna K. Kanion, între anii 1952-1958. Ea a făcut săpături profunde, până la pământul virgin, arătând că înălțimea maximă a telului este de 21,5 metri, iar stratul arheologic de acumulări are 17 metri înălțime. Au fost descoperite mai multe ziduri, construite în diferite perioade ale bronzului timpuriu și mijlociu. Ultimele erau ridicate pe vârful unor fortificații numite „val de pământ”, pavate cu piatră (glacis); au fost datate în secolul al XVI-lea î.Hr. Această fază a cetății s-a încheiat în jurul anului 1560 î.Hr., printr-un foc violent care a distrus totul, după care cetatea a fost părăsită un timp. Următoarea fază de ocupație este în jurul anului 1400 î.Hr., iar fortificațiile ridicate deasupra aceluiași val de pământ au fost în cea mai mare parte erodate de ploi. Urmează apoi o perioadă lungă de părăsire, pentru ca cetatea să fie rezidită abia prin secolul al IX-lea î.Hr.

Concluzia majorității arheologilor a fost că Ierihonul nu avea ziduri în timpul cuceririi lui Iosua, fiind doar o mică așezare neimportantă. Majoritatea teologilor susțin că distrugerea cetății de către Iosua a avut loc în jurul anului 1250 î.Hr. Conform acestor interpretări, autorii biblici sunt acuzați de inexactitate și exagerări. Care este adevărul?

Conform raportului biblic (1 Împărați 6:1) Ierihonul a fost cucerit de Iosua în anul 1405 î.Hr. Interpretarea corectă a istoriei și a datelor arheologice sugerează că cetatea avea ziduri în jurul anului 1400 î.Hr. Rezultă că data oferită de teologi nu este corectă, concluziile arheologice corespunzând cu înțelegerea corectă a istoriei și a raportului Bibliei.

Ierihonul lui Isus

În perioada regilor hașmonei și a lui Irod cel Mare (140-4 î.Hr.), Ierihonul a fost reconstruit, lărgit și împodobit cu palate de iarnă, dar pe alte terasamente decât vechea cetate. Aici se mutau regii și nobilii Ierusalimului pe timp de iarnă, datorită climei plăcute din acest loc. Oaza a devenit o vastă plantație de curmale și de multe

alte plante aromatice și medicinale. Cetatea era și un punct de vamă important la frontiera de răsărit a Iudeii. Ioan Botezătorul și Domnul Hristos au trecut prin acest oraș de mai multe ori. În dreptul Ierihonului, spre est, se află unul dintre locurile unde tradiția spune că a fost botezat Domnul Hristos, iar la vest de oraș este un munte numit Muntele Ispitirii, unde se crede că S-a retras Isus și a rămas timp de 40 de zile ca să postească. Cruciații au construit pe panta abruptă a muntelui o mănăstire, care funcționează și în prezent.

Întâlnirea cu Zacheu va rămâne cea mai frumoasă amintire despre Ierihon. Doi copaci mari și bătrâni sunt considerați ca fiind sicomorul lui Zacheu. Unul se află în curtea bisericii catolice, iar altul, în cea a bisericii ortodoxe, ambii constituind un obiectiv de pelerinaj pentru mulți creștini.

Blestemul lui Iosua și urmele adânci ale păcatelor cetății dispăruseră pe vremea lui Isus. Rahav s-a numărat printre strămoșii lui Mesia, Zacheu era tare fericit pentru că mântuirea a intrat și în casa lui, orbul Bartimeu cânta de bucurie pentru că și-a câștigat vederea. Toți aceștia au avut ceva în comun. Nu s-au încrezut în ziduri și nici nu au continuat să se împotrivescă Providenței divine, ci au crezut, au apelat la Dumnezeu și s-au ridicat deasupra tumultului străzii pentru a primi harul divin.

Prietene, și tu ai privilegiul să schimbi o situație grea, un blestem, într-o binecuvântare. Urmează exemplul celor de aici! Ridică-te deasupra forfotei străzii și strigă: „Doamne, ai milă de mine!” Și îndată Isus te va auzi și îți va transforma necazul în binecuvântare. Așa să-ți ajute Dumnezeu! ■

Izvorul lui Elisei

Ruinele Ierihonului distrus de Iosua

Lect. univ. dr. Traian Aldea este profesor de arheologie la Institutul Teologic Adventist.

Darul căsniciei și darul celibatului (II)

– comentariu la 1 Corinteni 7 –

17. Așadar fiecare să-și ducă viața după darul împărțit de Domnul, după chemarea făcută de Dumnezeu. Aceasta este norma pe care am instituit-o în comunitățile noastre. 18. Cine a fost chemat fiind circumcis, să nu-și anuleze circumcizia. Cine a fost chemat necircumcis, să nu se circumcidă. 19. (Circumcizia nu contează și necircumcizia nu contează, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu.) 20. Fiecare să rămână la chemarea care i s-a făcut. 21. Ai fost chemat fiind sclav? Nu-ți face griji! Dar, dacă poți deveni liber, folosește ocazia. 22. Cel chemat sclav, care este „în Domnul”, este un libert al Domnului. De asemenea, cel chemat liber este sclav al lui Christos. 23. Ați fost cumpărați cu un preț; nu vă faceți sclavi ai oamenilor. 24. Astfel, fraților, fiecare să rămână lângă Dumnezeu, în chemarea care i s-a făcut.

Din nou apostolul face referire la soarta pământească lăsată fiecăruia de Dumnezeu, numind-o *dar* (charismă) sau *chemare* (vocație).

Chilia lui Daniil Sihas-trul, situată pe valea pârâului Vițau, în apropiere de Putna

Circumcis sau necircumcis, sclav sau liber – apoi va adăuga: căsătorit sau necăsătorit –, rămâi deocamdată așa cum ești, până intervine Dumnezeu. Poți fi fericit cu propria identitate național-culturală sau social-economică și cu starea ta civilă, dacă ești cu Dumnezeu. Unii credeau că pentru a te mântui trebuie să fii circumcis. Evreii care îmbrățișaseră prea mult din cultura greco-romană își anulau circumcizia printr-o operație mai dureroasă decât circumcizia în sine. Nu puțini sclavi au fost torturați, uciși în bătaie sau crucificați pentru că au încercat să se elibereze. Dacă ai ocazia legală să te eliberezi, spune Pavel, nu sta pe gânduri. Este mai bine să fii liber, pentru că ești robul Domnului, cumpărat cu un preț. În niciun caz nu te vinde sclav. Libertatea este foarte prețioasă. Oare chiar și atunci când sclavia are forma unei căsătorii? Creștine? Căsătoria se întemeiază pe dragoste – în aceasta stă toată sfințenia ei. Când dragostea s-a redus la teama de a anula un contract care nu mai este respectat, căsătoria mai stă doar într-un fir de ață.

25. Cu privire la cei necăsătoriți, nu am o poruncă de la Domnul. Le dau însă un sfat, ca unul care, prin mila Domnului, am devenit demn de încredere. 26. După părerea mea, ținând seama de neazul care ne paște, cel mai bine este să rămână fiecare așa cum este. 27. Ești legat de o soție? Nu căuta dezlegare. Nu ești legat de o soție? Nu căuta soție. 28. Însă, dacă te însori, nu păcătuiești. Dacă o fată se mărită, nu păcătuiește. Dar aceștia vor avea de suportat încercări grele, iar eu aș vrea să vă scutesc.

Pavel își repetă sfatul, subliniind că nu este vorba de o poruncă a Domnului. Cei necăsătoriți ar face mai bine să rămână așa cum sunt, luându-l ca exemplu pe Pavel și având încredere în experiența sa spirituală. Un profet poate da multe sfaturi bune, chiar și acolo unde nu a primit descoperiri speciale de la Dumnezeu, deoarece în educația pe care Dumnezeu i-a fă-

cut-o i s-au dezvoltat conștiința și rațiunea. De data aceasta, Pavel menționează un nou motiv pentru acceptarea libertății celibate: necazurile. Nu explică la ce necazuri se referă, dar este clar că nici pe el însuși nu l-a ocolit necazul. În cele din urmă, avea să moară decapitat, din ordinul lui Nero, după o viață plină de privațiuni, lupte sufletești, peripeții neplăcute și tensiuni nedorite în biserică. Ce altceva mai rău i-ar fi putut aștepta pe cei care preferau căsătoria?

Nașterea de copii este, într-adevăr, un necaz, anunțat încă din Geneza, dar nicio fată nu evită căsătoria și nicio soție nu renunță la familie din cauza perspectivei sau a experienței nașterii. Necazuri locale în Corint puteau apărea, desigur, și, dacă într-o persecuție riscai viața, era de preferat să nu lași în urmă o văduvă și orfani (pastorii valdenzilor nu se căsătoreau). În orice caz, textul grecesc al epistolei nu clarifică dacă se referă la un necaz deja existent sau la unul iminent.

29. *Vă spun, fraților, timpul s-a scurtat. De acum, cei care au soții să fie ca și cum n-ar avea, 30. cei care plâng, ca și cum n-ar plânge, cei care se bucură, ca și cum nu s-ar bucura, cei care cumpără, ca și cum n-ar stăpâni, 31. cei care profită de lumea aceasta, ca și cum n-ar profita, fiindcă sclipirea lumii acesteia trece.*

Expresia „timpul s-a scurtat” dovedește că Pavel se gândea la ultimul necaz al poporului lui Dumnezeu, care fusese anunțat de Daniel (12:1) și amintit iarăși de Iisus (Matei 24:21; Apocalipsa 7:14). În acest caz, Domnul spusese într-adevăr că, în zilele acelea, va fi „vai de femeile” care vor fi însărcinate sau care vor alăpta. Nu este nicio îndoială că apostolul credea într-o venire apropiată a lui Iisus, în aceeași generație,¹ așa cum promisese El (Matei 24:34; Luca 9:26,27). Succesele misiunii și dragostea de Evanghelia cu care-l dăruise Dumnezeu îi încurajau credința și îi amplificau speranța.

Într-o perspectivă atât de apropiată a Parusiei, nu ne mirăm că apostolul aduce, între altele, și acest argument. Și înțelegem, cu tot dragul de fratele Pavel, dar și cu o oarecare mirare de necelibatari, că mult s-ar mai fi lăudat el cu corintenii lui, care din desfrânați notorii ar fi devenit nu doar familisti cuminiți, dar și o armată de tineri sfinți care și-ar fi sacrificat orice vis de fericire terestră pentru a trâmbița cât mai departe vestea bună a Împărăției.

Dar ce voia Pavel să spună că „cei care au soții să fie ca și cum n-ar avea”? Cu câteva decenii în urmă, unii credincioși din cale afară

de duhovnicești înțeleseseră că trebuie să-și neglijeze soțiile. Simplu: ea dormea în casă, el în pod. Nu avem cunoștință cum au tratat această problemă în 1844, dacă nu cumva, odată cu neglijarea fermelor și vinderea averilor, s-au gândit unii și la soluția podului. Însă știm că mai tâziu au apărut printre noi unele figuri pseudoprofetice care pretindeau că Dumnezeu le descoperise acest mesaj. Anna Rice Phillips a distrus astfel câteva familii din Battle Creek. În Europa, în contextul războaielor mondiale, care erau văzute ca fiind Armaghedonul, unii au pus embargou pe relațiile intime cu această cugetare adâncă: „Ce, ai să concepi aici și ai să naști în cer?” Oamenii aceștia uită de regulă că Dumnezeu, care a făcut lumea așa cum a făcut-o, este în stare să rezolve toate problemele ei fără ajutorul nostru. Unui om care venise la Ellen White ca să-i dezvăluie lumina nouă pe care i-o dăduse Dumnezeu lui (cu privire la suspendarea oricăror relații intime), aceasta, după ce l-a ascultat atentă și contrariată, i-a dat un singur răspuns, scurt și clar: „Știi ce? Du-te acasă și fii bărbat!”

Pavel vrea să spună că lumea aceasta, cu toate aspectele ei materiale, sociale etc., este trecătoare, prin urmare nu trebuie să ne lăsăm atât de prinși în iureșul ei încât să nu mai putem fi ascultători de Dumnezeu. Căsătoria nu este o scuză pentru a nu-I sluji lui Dumnezeu, așa cum spusese și Iisus în parabolă (Luca 14:20). Mai mult, când este vorba de pocăință, urgența acesteia este prioritară. Biblia te scoate afară, chiar și din iatacul nunții, ca mai întâi să te pocăiești (Ioel 2:15,16). Nu trebuie să uiți că păcatul a intrat în lume din cauză că, în prima familie, soțul i-a făcut soției o concesie păcătoasă, sub pretextul sfânt al dragostei. Alteori, s-a întâmplat invers, dar la fel de greșit. ■

(Va urma)

Portretul lui Martin Luther și cel al soției sale, Katharina von Bora, realizate de pictorul renașcentist Lukas Cranach.

Soția fostului călugăr, Katharina, este considerată una dintre figurile feminine importante în Reformă, datorită rolului pe care l-a avut în definirea familiilor protestante.

Lect. univ. drd. Florin Lăiu este profesor de teologie biblică la Institutul Teologic Adventist

¹ Romani 13:11,12; 16:20; 1 Corinteni 10:11; Tit 2:13; Evrei 10:37.

Declarația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România cu privire la consumul de cafea, ceai și băuturi cafeinizate¹

„Deci, fie că mâncați, fie că beți, ... să faceți totul spre slava lui Dumnezeu.”
(1 Corinteni 10:31)

Biblia declară că este important ce mâncăm și ce bem, întrucât sănătatea influențează în mod direct judecata morală. Ceea ce micșorează puterea fizică slăbește și mintea și o face mai puțin capabilă să deosebească între bine și rău.

Dumnezeu ne-a descoperit prin Ellen White că tutunul, ceaiul și cafeaua sunt dăunătoare sănătății: „Ceaiul, cafeaua și tutunul sunt, toate, stimulente și conțin otrăvuri. ... Influența ei [a cafelei] este excitantă și, în aceeași măsură în care stimulează, va epuiza și va aduce moleșală” (*Temperanță*, ed. 2002, pag. 68, 69). „Satana ia lumea în robie prin folosirea băuturilor alcoolice, a tutunului, ceaiului și cafelei” (*Evanghelizare*, ed. 2008, pag. 420). „Cel mai sigur lucru este să nu atingi, să nu guști și să nu te îndeletnicești² cu ceai, cafea, vin, tutun, opiu și băuturi alcoolice” (*Dietă și hrană*, ed. 2008, pag. 488).³

Aceste declarații inspirate au fost confirmate de cercetarea științifică. Cafeina, ingredientul principal al cafelei, este o substanță psihoactivă care produce dependență. Ea afectează starea naturală a creierului, stimulându-l

într-un mod asemănător amfetaminelor, cocainei și heroinei. Cafeina se găsește nu numai în boabele de cafea, ci și în frunzele de ceai negru și verde, în nuca de cola, precum și în alte câteva plante. Este, de asemenea, ingredient în unele băuturi răcoritoare, medicamente analgezice și chiar ciocolată.

Dacă raportăm consumul la greutatea corporală, copiii sunt cei mai mari consumatori de cafeină. Un copil care bea o porție de băutură răcoritoare cu cafeină ingerează o doză de cafeină echivalentă, la adult, cu patru cești de cafea.

În timp ce efectele benefice ale cafelei sunt menționate tot mai frecvent, efectele negative formează o listă mult mai lungă: tahicardie, palpitații, insomnie, irascibilitate, neliniște, tremur, zgomote în urechi, creșterea acidității gastrice (chiar și la cafeaua decafeinizată), greață, vărsături, diaree, diureză crescută, iar, cu timpul, dependență. Mai multe studii au indicat o creștere semnificativă a cancerului de pancreas la consumatorii de cafea. Pe baza datelor disponibile, Administrația pentru Alimente și Medicamente din SUA a sfătuit femeile însărcinate să evite cafeina în timpul sarcinii.

Poziția Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România cu privire la consumul de cafea și băuturi cafeinizate este aceea de a reafirma, pentru binele membrilor bisericii, abstenența totală. În spiritul consecvenței, nu se vor izola sfaturile despre consumul ceaiului, al cafelei și al băuturilor cafeinizate de celelalte sfaturi ale Spiritului Profetic în ce privește reforma sănătății.

„Vă îndemn dar, fraților, ... să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:1,2). ■

¹ Prezentul document reprezintă un instrument de educare, și nu un adaos la secțiunea „Motivele pentru care membrii pot fi puși sub disciplină” (*Manualul bisericii*, pag. 76).

² „Îndeletnicirea” se referă și la comercializarea acestora.

³ Trebuie să facem o distincție între folosirea uzuală a ceaiului și a cafelei și utilizarea lor în condiții excepționale. În *Selected Messages*, vol. 2, pag. 301, 302, aflăm că Ellen White a consumat, în situații excepționale (rău de mare, pe când traversa oceanul), ceai verde sau negru, precum și „o cafea foarte tare amestecată cu un ou crud” într-o ocazie când s-a îmbolnăvit. Altfel spus, aceste substanțe, în lipsa altora mai eficiente, pot fi consumate ca medicament, dar în niciun caz ca aliment sau ... divertisment.

Reverberațiile științei

„O știință atât de minunată este mai presus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde.” (Psalmii 139:6)

Psalmul 139 ne prezintă o lume plină de prezența Creatorului. În versetul 6 apare asocierea dintre doi termeni care, pentru cei mai mulți dintre noi, se exclud radical: știință și minune. De când știința a devenit o mentalitate la scară globală, minunile își găsesc tot mai greu locul în vocabularul omului modern. Termenul ebraic tradus în acest verset prin „știință” presupune atotcunoașterea specifică Divinității.¹

David este uluit de puterea Creatorului. Faptele Sale sunt dincolo de orizontul posibilității de analiză a rațiunii sale și el rămâne doar cu mirarea, uimirea. Oriunde ar zbura, chiar și doar cu gândul, poetul se vede constrâns de prezența Domnului. Pentru el, știința este minunată, stârnind admirația cea mai intensă. Ea presupune posibilitatea minunilor, iar setul complet de concepte cu care operează necesită ceva mai mult decât doar rațiune.

A spune că matematica sau știința, în general, este poezie ar fi o metaforă care ar consolida discursul științific. Cu mai bine de zece ani în urmă, am ascultat la radio un comentariu care, întrucâtva, m-a deranjat. Și asta pentru că, la data aceea, eram adeptul concepției conform căreia, dacă o afirmație nu este științifică, nu are sens. Iar ideea cu pricina scotea în evidență faptul că literatura este la fel de importantă ca știința. Pe David nu l-ar fi încurcat deloc o astfel de afirmație. Pentru el, știința era ceva înalt, o stâncă prea înaltă pentru el, ce se confunda cu poezia.

Atunci când vorbesc despre fapte științifice, scriitorii biblici inspirați nu transmit aceste informații într-un sistem cartezian, ci în versuri sau tablouri literare. O întreagă poezie sapiențială ocupă destul de mult spațiu pe paginile sacre.

Însă cum ar putea fi privit acest mod de a ne adresa lui Dumnezeu de către oamenii care trăiesc în segmentul de istorie actual? După atacul ateismului cu accente capitaliste sau comuniste, abia dacă avem curajul să nu ne rușinăm că

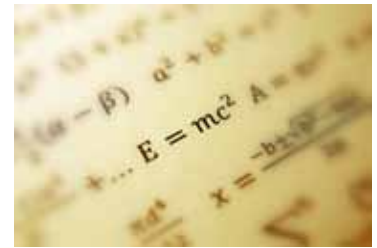
gândim dincolo de orizontul științei, în accepția modernă a termenului.

Ideea de sciziune între cele două domenii ale spiritului omenesc este puternic imprimată în mentalitatea actuală. Totuși știința nu trebuie abandonată în mâinile celor care vor să-L detroneze pe Creator și să se autodeclare corifei ai civilizației actuale.

Pentru un creștin, știința este admirația și aprecierea critică sau mirarea rațiunii în fața lucrărilor Creatorului. David nu vede doar legea gravitației sau unde electromagnetice, ci simte mâna Legiuitorului naturii, care are grijă de el și-l iubește. În loc de a formula o ecuație, psalmistul răspunde cu un imn de laudă.

Pentru Mântuitorul nostru, fiecare fir de iarbă, aluatul pentru pâine, peștii mării, grăunțele de muștar, pomii, adică tot felul de lucruri naturale investigate de oamenii de știință, erau tot atâtea ferestre prin care rațiunea și credința omului să privească spre Împărăția cerurilor. În norii de pe cer sau în răsăritul de soare El vedea semne ale noii împărății care-și trâmbița apropierea. Iar după predicare petrecea mult timp în natură, unde își lega inima de Tatăl.

Revenind în vremuri mai științifice, redau câteva cuvinte spuse de Michael Faraday, care, după ce a studiat Biblia înainte de culcare, cu câteva zile înainte de a descoperi inducția electromagnetică, declara simplu: „Doamne, doresc să fiu de folos omenirii! ... Doamne, sunt slujitorul Tău!”² ■

Mugurel Asaftei este pastor în Suceava.

¹ Keil & Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*.

² <http://www.descopera.org/stiinta-si-religie/>

Adventist în Guvernul Rusiei

Povestea incredibilă a Oksanei Sergiyenko, care a ocupat cea mai înaltă poziție guvernamentală deținută vreodată de un adventist în Rusia, afirmându-și deschis și fără teamă dragostea pentru Isus.

Tensiunea a umplut sala de conferințe de la Moscova. În jurul mesei lungi s-au așezat premierul rus, Vladimir Putin, și alți reprezentanți de rang înalt. Era vara anului 2008 și cabinetul de miniștri se întrunise să ia în considerare reducerile de cheltuieli pe fondul recesiunii globale.

Miniștrii au fost de acord că planurile de creștere a pensiilor trebuie să fie anulate. Dar un reprezentant al ministerului avea altă opinie.

– Sunt o persoană credincioasă, a spus Oksana Sergiyenko. Nu știu cum vom putea face acest lucru, dar, dacă astăzi vom hotărî să nu înghețăm pensiile, ci să le adaptăm în funcție de inflație, Dumnezeu va binecuvânta țara noastră.

Apoi, s-a întâmplat un lucru uimitor. Miniștrii au fost de acord, în unanimitate, să coreleze pensiile cu inflația anuală.

După această discuție, Dumnezeu a intervenit, declară fratele Oksanei, Alexei Sergiyenko, cel care ne-a relatat episodul din cabinetul primului-ministru. „Dumnezeu ne-a binecuvântat în așa fel, încât prețul petrolului aproape s-a triplat de la sfârșitul anului 2008 până în anul 2011”, declară Alexei, analist de piață pentru cea mai mare bancă din Rusia, Sberbank. „Limita bugetară pentru plata pensiilor a fost întotdeauna îndeplinită.”

În serviciul lui Dumnezeu și al statului

Și asta nu este tot. La doar câteva săptămâni după ce Oksana a luat cuvântul în ședință, prim-ministrul a promovat-o în postul de adjunct al ministrului de finanțe.

Oksana Sergiyenko, care a ajuns la cea mai înaltă poziție guvernamentală deținută vreodată de un adventist în Rusia, și-a exprimat fără teamă dragostea ei pentru Dumnezeu în timp ce-și servea țara, oferind un exemplu pentru toți adventiștii. Cariera ei fulminantă a început atunci când s-a mutat în Moscova (neavând nici bani, nici loc de cazare) și a acceptat un post în cadrul Ministerului de Finanțe. În 10 ani a reușit să ajungă în eșaloanele superioare ale guvernului, în ciuda ostilității profunde față de credința ei. A murit pe data de 30 august 2011, după o luptă grea cu cancerul. Avea 37 de ani.

„Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug, împarte-ți pâinea cu cel flămând” (Isaia 58:6,7).

„Oksana iubea capitolul 58 din Isaia și s-a agățat de binecuvântările promise în el atunci când le-a luat apărarea pensionarilor în ședința cabinetului”, spune fratele ei.

Dar acest episod nu a fost primul în care un principiu biblic a ajutat Rusia să prospere. În anii 2003 și 2004, când miliarde de dolari au ajuns în vistieria guvernului ca urmare a creșterii prețului petrolului, Oksanei și șefului ei, pe atunci ministrul de finanțe Alexei Kudrin, li s-a cerut să creeze un fond guvernamental special pentru câștigurile neașteptate. Oksana a petrecut zile și nopți la elaborarea fondului de stabilizare, pe care l-a văzut ca un răspuns al Rusiei la sfatul dat de Dumnezeu lui Iosif de a aduna cereale, în timpul celor șapte ani de belșug, pentru foamea ce avea să vină.

Apoi a venit recesiunea din anul 2008. Ministrul de finanțe a primit aprecieri din întreaga lume pentru prevederea de care a dat dovadă când a luat decizia de a pune deoparte mai mult de 200 de miliarde de dolari. Abia dacă s-a spus vreun cuvânt despre rolul Oksanei, dar ei i-a plăcut faptul că nu a fost băgată în seamă de presă.

„Niciodată nu și-a dorit laude. Voia doar să facă lucrurile mai ușoare pentru Kudrin și ceilalți lideri”, declară mama ei, Larisa Sergiyenko, fost economist.

Convertirea

Dar Oksana nu a fost întotdeauna așa.

Născută în 19 martie 1974, în Dușanbe, Tadjikistan, Oksana a fost un copil mândru și ambițios, spune mama ei. Atee declarată, avea un singur scop: să fie prima.

După ce a absolvit o facultate cu profil economic din Uzbekistan, și-a stabilit ca țintă o carieră la Moscova. Ea și Alexei, cu patru ani mai mic decât ea, au ajuns la Moscova fără bani și fără un loc în care să stea. Au locuit în apartamentul unui prieten, iar mai târziu s-au mutat într-un cămin studentesc, în timp ce Oksana și-a finalizat lucrarea de licență în economie.

Vremurile erau grele. Câteodată, Oksana și Alexei trăiau o săptămână întreagă cu o singură felie de pâine. Erau zile în care nu mâncau nimic. În perioada aceea, pe care Alexei o numește ca fiind cea mai mizeră din viața ei, s-a rugat pentru prima oară lui Dumnezeu.

Oksana declara într-un interviu din ianuarie 2010 că în acea perioadă a început să citească Biblia și a găsit „secretul fericirii”.

„Ne naștem egoiști. Când un copil vine pe lume, spune: «Dă-mi!» Nu spune: «Poftim!» Spune: «Dă-mi, dă-mi, dă-mi!»”, declara Sergiyenko într-un interviu pentru canalul adventist de televiziune 3ABN Rusia. „Mulți ani am fost așa. Dar când L-am întâlnit pe Dumnezeu, El mi-a arătat un mod complet diferit de a trăi. El mi-a spus că este mai bine să dai decât să primești ... Când am început ... să dau mai degrabă decât să primesc, am primit binecuvântări incomparabile.”

Una dintre binecuvântări a constat într-un loc de muncă. Oksana nu-și dorea o slujbă de rutină, așa că a sunat la Banca Centrală, la Ministerul Comerțului și la Ministerul de Finanțe. Nimeni nu anunțase vreun post vacant, dar Oksana a fost invitată la un interviu în cadrul Ministerului de Finanțe și apoi i s-a oferit un post cu un salariu lunar de 100 de dolari. Se întâmpla în 1999.

Dar Oksanei nu-i păsa de bani, povestește fratele ei – o atitudine care, de-a lungul carierei, a ajutat-o să se ferească de mită și corupție.

În anul 2000, Oksana a luat cea mai importantă decizie din viața ei – s-a botezat. „Am intrat într-un legământ cu Dumnezeu”, a declarat ea

Oksana (centru) împreună cu două colegi în timpul studenției

Adventist în Guvernul Rusiei

Oksana și Larisa,
mama ei

într-un interviu televizat. „Viața mea s-a schimbat radical.”

Oksana a îmbrățișat adventismul cu reticență. Mama ei fusese botezată cu câțiva ani înainte, dar ea și fratele ei îi respingeau rugămintele de a se împrieteni cu Dumnezeu. Cei doi au fost atât de furioși încât, la un moment dat, au dat-o pe mama lor afară din casa în care locuiau împreună, în Uzbekistan. „Îmi este foarte rușine de modul în care am tratat-o”, declară Alexei, care s-a botezat la un an după sora lui.

Cu toată inima

După ce s-a botezat, Oksana a decis să nu participe niciodată la întâlniri guvernamentale sau conferințe programate în Sabat. De multe ori, întâlnirile au fost reprogramate, așa că a putut fi prezentă. „Niciodată nu mi-am făcut griji cu privire la asta, pentru că am pus problema în mâna lui Dumnezeu”, spunea Oksana. „Dumnezeu mă binecuvânta, iar colegii de la birou vedeau acest lucru.”

Ea lega binecuvântările primite de timpul pe care-l petrecea cu Dumnezeu – o oră în fiecare dimineață.

Iar meritele și onorurile au început să curgă. Mama ei are acum colecția de diplome pe care Oksana le-a primit din partea președintelui, a ministrului de finanțe și a altor reprezentanți ai guvernului, în semn de recunoaștere a patriotismului și a contribuției ei la siguranța națională. În 2007, președintele de atunci, Vladimir Putin, a decorat-o pe Oksana cu Ordinul pentru servicii în folosul țării, rangul 2.

Dar activitățile Oksanei nu s-au rezumat doar la elaborarea de modele macroeconomice pentru prosperitatea Rusiei. Ea L-a inclus pe Dumnezeu în programul său zilnic într-un mod rar întâlnit în birourile corporatiste, cu atât mai puțin în cele ministeriale. În biroul personal a găzduit săptămânal o grupă de rugăciune pentru funcționarii din cadrul ministerului. A organizat concerte de Paște și de Crăciun în două ministere diferite și a invitat muzicieni adventiști. Sălile de concert de la ministere au fost umplute la capacitate maximă (200 de persoane), iar

Oksana a avut grijă ca toți invitații să plece cu un cadou – o Biblie nou-nouță.

Oksana a explicat în interviul televizat că, atunci când credinciosul nu li-L prezintă într-un mod activ pe Dumnezeu celor din jur, credința nu este altceva decât o formalitate. „Dacă ne cumpărăm o mașină de spălat, un televizor sau orice alt produs care ne face viața mai ușoară sau ne ajută să economisim bani, imediat le spunem vecinilor și prietenilor despre noua noastră achiziție. Cu atât mai important este să le spunem despre dragostea lui Dumnezeu celor care nu L-au cunoscut niciodată.”

Oksana a pregătit, de asemenea, ceea ce ea numea un „cadou spiritual” – o pungă de cadouri în care erau o Biblie, studii biblice prin e-mail și un DVD cu ea și fratele ei predicând în Biserica Adventistă. Obişnuia să le dăruiască aceste cadouri reprezentanților guvernamentali ruși, cu ocazia zilelor lor de naștere sau a sărbătorilor religioase, și chiar însoțitorilor de bord, atunci când pleca în călătorii de afaceri.

Încercări

Însă Satana era în alertă. Una dintre cele mai mari încercări a venit la câteva zile după ce s-a difuzat interviul acordat de Oksana televiziunii 3ABN. Un ziar a acuzat-o că se ocupă mai mult de promovarea adventismului decât de treburile guvernamentale. „Din surse sigure, știm că la Ministerul de Finanțe, în biroul doamnei Sergiyenko, au loc săptămânal seminare religioase și grupe de studiu și rugăciune. În pauzele dintre aceste activități, dacă mai rămâne timp, funcționarii ministeriali lucrează la planificarea bugetului”, scria cotidianul *Vek*.

Articolul lăsa să se înțeleagă faptul că Oksana era plătită de Statele Unite ale Americii ca spion pentru a prejudicia interesele naționale ale Rusiei. Fiind preluat de alte surse media, articolul a provocat o adevărată furtună, în condițiile în care Biserica Ortodoxă este suverană în Rusia, iar protestanții, inclusiv adventiștii, sunt priviți ca sectanți. Parlamentarii au cerut biroului Procuraturii Generale să facă investigații.

Ancheta care a urmat a surprins fiecare aspect al vieții ei. Agenții guvernamentali i-au analizat nu numai munca, ci și copilăria, studiile, familia, prietenii și credința. Dar nu au reușit să găsească nici măcar o greșeală sau vreo dovadă a unor

Andrew McChesney

activități ilicite. Rezultatele anchetei au reiterat relatarea biblică a membrilor guvernului care căutau să găsească acuzații împotriva lui Daniel: „Dar n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de mustrare, pentru că el era credincios și nu se găsea nicio greșeală la el și niciun lucru rău” (Daniel 6:4).

Procurorii au ajuns la concluzia că Oksana I-a fost credincioasă lui Dumnezeu, iar acest lucru a ajutat-o să fie și mai loială țării ei. Au fost constrânși să recunoască faptul că Rusia avea nevoie de ea, ca economist la nivel înalt. Investigația s-a încheiat, iar ea și-a păstrat postul.

Între timp, Oksana și-a continuat eforturile misionare. Cel mai mult îi plăcea ziarul *Comoara ascunsă*, pe care l-a împărțit în fiecare duminică, timp de opt ani, spune Alexei. Ziarul a ajuns de la 300 000 de exemplare pe lună, la începutul anului 2010, la un tiraj de 1,7 milioane de exemplare, un an mai târziu, o creștere uluitoare, datorată în mare măsură exemplului Oksanei.

Proba finală

Când, în iunie 2011, slăbită de cancer, a fost internată, Oksana a dus cu ea în spital pasiunea cu care împărțea Cuvântul lui Dumnezeu. A comandat imediat Biblie pentru toți pacienții internați.

Pe măsură ce durerea devenea tot mai greu de suportat, și-a dat seama că nu se va mai face bine. Pe data de 29 august, când mama i-a stat alături pentru ultima dată, Oksana i-a spus: „Mamă, te iubesc foarte mult!”

Ultimul pasaj din Biblie pe care l-a citit Oksana a fost cel din Psalmii 31:15-17: „Soarta mea este în mâna Ta; scapă-mă de vrăjmașii și de prigonitorii mei! Fă să lumineze fața Ta peste robul Tău; scapă-mă, prin îndurarea Ta! Doamne, să nu rămân de rușine când Te chem, ci să rămână de rușine cei răi și ei să se pogoare muți în Locuința morților!”

Soția lui Alexei, Svetlana, a rămas la spital în acea noapte. Cele două femei s-au rugat împreună, iar Oksana și-a încheiat rugăciunea spunând: „Scumpe Isuse, ia-mă la Tine!” Apoi a adormit.

Mama ei, care m-a primit cu căldură, câteva săptămâni mai târziu, pentru a vorbi despre fiica ei, recunoaște că nu poate înțelege de ce a murit Oksana. „A fost prima ei boală și s-a dovedit a

fi terminală”, declară ea. Dar poate că cea mai mare ocazie a Oksanei de a le spune celor din jur despre Dumnezeu abia acum trebuia să vină.

Ca om de stat, Oksana a beneficiat de ceremonii funerare speciale, iar ultima ei dorință a fost ca pastorul adventist să officieze înmormântarea.

Alexei a fost supus unei mari presiuni atunci când a organizat ceremonia în două părți: 30 de minute pentru serviciul funerar adventist și 30 de minute pentru serviciul guvernamental. Reprezentanți guvernamentali, care nu și-au dezvăluit identitatea, l-au sunat pe telefonul mobil și l-au avertizat, chiar în noaptea de dinaintea evenimentului, că nu ar trebui să se folosească de moartea surorii lui pentru a promova adventismul și că niciun om de stat nu va participa alături de adventiști la înmormântare.

Alexei a refuzat să cedeze.

Cei mai mulți nu au venit. Dar câțiva lideri guvernamentali au participat la înmormântare alături de reprezentanți din cadrul Ministerului de Finanțe și, după ce au ascultat cele 30 de minute ale serviciului funerar adventist, și-au folosit timpul pentru a o lăuda din toată inima pe Oksana și dragostea ei pentru Dumnezeu.

„Dragostea a părăsit casa noastră,” a declarat unul dintre reprezentanții guvernamentali. Altul a spus: „Credința ei în Dumnezeu o ajuta la lucru și ne insufla tuturor energie.” „E trist că a murit atât de devreme, după doar 37 de ani”, a spus un altul, „dar Isus a murit și mai tânăr, la 33 de ani.” Altul a comparat-o cu o stea căzătoare: „A strălucit puternic, apoi a dispărut.”

Adventiștii prezenți la înmormântare au fost adânc mișcați de omagiile aduse Oksanei. „Când am auzit atâtea cuvinte minunate la înmormântare, mi-am dorit să vină ziua când oamenii să vorbească la fel și despre mine”, a declarat Vasiliy Stolyar, vicepreședintele Diviziunii Euro-Asia.

Numele lui Dumnezeu a fost înălțat chiar și la înmormântarea Oksanei. Dumnezeu poate fi glorificat în viața fiecărui adventist care lucrează conștiincios pentru a-L servi pe El și pentru a ajuta țara în care locuiește. ■

La înmormântarea Oksanei. Alexei (stânga), fratele ei, Larisa (dreapta), mama lor

Andrew McChesney este jurnalist și trăiește în Rusia.

Frunze vindecătoare

„În mijlocul pieții cetății și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor.” (Apocalipsa 22,2)

Întrebare: Cum sunt folosite frunzele pomului vieții, menționate în Apocalipsa 22:2, la vindecarea neamurilor?

Pentru a găsi un răspuns, trebuie să examinăm și alte texte și să tragem câteva concluzii. Pentru început, să căutăm „frunzele” în Biblie.

1. Frunzele, în Biblie, au conotații atât pozitive, cât și negative. Un copac cu frunze verzi exprimă frumusețea și fertilitatea, iar un copac cu frunze ofilite simbolizează moartea sau absența fertilității. Ofilirea frunzelor este efectul pe care păcatul l-a avut asupra florei, precum și asupra poporului lui Dumnezeu (Isaia 1:30; Ieremia 8:13). Frunzele verzi sunt simbolul prosperității, al unei vieți reînnoite (Proverbe 11:28; Psalmii 1:3) și al speranței (Geneza 8:11). Frunzișul abundent al unui copac simboliza fertilitatea și juca un rol important în religia canaanită (1 Împărați 14:23; Ezechiel 6:14). Păcatul a afectat copacii, dar ei sunt încă folositori. În unele cazuri, frunzele se pot utiliza în scopuri medicinale (de exemplu, frunzele de dud pot fi folosite la răni).

2. Alte pasaje biblice. În Apocalipsa, Noul Ierusalim este descris ca o grădină cu multă apă și o floră minunată (Apocalipsa 22:1-3). Imaginea unei grădini are scopul de a ajuta cititorul să vadă legătura dintre această cetate și grădina Eden. În ambele cazuri se vorbește despre apă din abundență și despre prezența pomului vieții (Apocalipsa 22:1,2; Geneza 2:9-11). În grădina Eden, pomul vieții este clar asociat cu perpetuarea vieții umane (Geneza 3:22). După păcătuire, accesul oamenilor la acest pom a fost interzis. Pomul vieții nu era un simbol al vindecării. Legătura dintre copaci, frunze și vindecare se găsește în Ezechiel 47:1-12. Profetul a văzut un mic izvor de apă ieșind de sub ușa dinspre est a Templului și curgând spre sud. Micul izvor a devenit un râu adânc, care a ajuns în Marea Moartă, aducând cu el viață (versetele 8 și 9). Pe malurile lui erau mulți copaci. „Frunza lor nu se va veșteji și ... în fiecare lună

vor face roade noi ... Roadele lor vor sluji ca hrană și frunzele lor, ca leac” (versetul 12). Atât în Ezechiel, cât și în Apocalipsa, râul curge din Templul lui Dumnezeu, iar frunzele pomilor aduc vindecare. În Ezechiel sunt mulți copaci, însă nu și pomul vieții; în Apocalipsa, se pare că este un singur pom situat pe ambele maluri ale râului. În ambele cazuri, se face trimitere la starea inițială a Pământului. Ezechiel nu explică natura vindecării adusă de frunzele copacului.

3. Vindecarea și Noul Ierusalim. Informațiile pe care le-am adunat sunt folositoare, dar nu suficiente. În Noul Ierusalim, natura va fi readusă la frumusețea și rodnicia inițiale; frunzele nu se vor mai ofili niciodată. În ce privește pomul vieții, poporul lui Dumnezeu va avea acces la el (Apocalipsa 2:7; 22:14), iar frunzele lui vor ajuta la „vindecarea neamurilor” (Apocalipsa 22:2). Această vindecare poate fi asociată cu ceea ce se menționează în versetul următor: „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo” (vers. 3). Aceasta este vindecarea finală descrisă detaliat în Apocalipsa 21:4: „Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere.” Blestemul păcatului va dispărea! Adevăratul pom al vieții, Isus Hristos, va vindeca oamenii și natura.

Dacă acest lucru este adevărat, putem sugera că, „având din nou dreptul la pomul vieții din Edenul demult pierdut, cei răscumpărați «vor crește» (Maleahi 4:2, tr. engl.) până la înălțimea deplină a omenirii, în slava ei de la început. Ultimele urme ale blestemului păcatului vor fi îndepărtate și credincioșii, «în frumusețea Domnului Dumnezeului nostru» (Psalmii 90:17; tr. engl.), vor reflecta în mintea, sufletul și corpul lor imaginea perfectă a Domnului lor” (Tragedia veacurilor, p. 530, ed. rev. 2011). ■

Angel Manuel Rodríguez, acum pensionar, a slujit biserica mulți ani, cel mai recent ca director al Institutului de Cercetări Biblice din cadrul Conferinței Generale.

Toma Aslan – o călătorie sub stâlpul de foc

Toma Aslan a fost armean la origine și s-a născut cel mai probabil în jurul anului 1845. Tatăl lui era negustor de postavuri în Pitești, unde avea un magazin deschis chiar în centrul orașului. Memoria colectivă păstrează imaginea întâlnirii dintre Toma Aslan și un străin vorbitor de limbă franceză care a intrat să aprecieze bunul-gust al magazinului de stofe. Era în primăvara anului 1870, iar străinul, un fost preot catolic, venind din Elveția, trecuse prin Ungaria, unde găsisse un mic industriaș interesat de construirea unei fabrici de cărămidă. Venise în Muntenia să înceapă lucrul. Planurile însă îi eșuaseră, așa că acum era nevoit să dea meditații de limba franceză pentru a se întreține.

Firul discuției i-a purtat pe cei doi spre frământări mai profunde, Aslan fiind de mult timp măcinat de gândul cunoașterii lui Dumnezeu. Reușise chiar să găsească o traducere a Noului Testament și se ruga ca Dumnezeu să îl ajute să o înțeleagă. Musafrul, Michael Belina Czechowski, i-a vorbit despre felul în care Dumnezeu lucrase în viața lui. Încântat, Aslan i-a propus să vină în familia sa și să le spună tuturor despre Evanghelie. De atunci, salonul familiei Aslan a devenit capela predicatorului itinerant, iar Toma, ucenicul său atent. Avea probabil 25 de ani. Treptat, au fost invitate și alte familii din oraș la aceste întâlniri, așa că grupa de studiu biblic a lui Czechowski a depășit curând 10 persoane.

Când, în anul 1875, predicatorul s-a hotărât să se întoarcă în Elveția, Toma Aslan a rămas coordonatorul local al grupei de credincioși.

În 1881, Aslan a scris redacției revistei *Signs of the Times* – pe care o primea încă dinainte de 1879 – despre grupa de la Pitești și despre convingerile lor legate de întreita solie îngerească și a doua venire a Domnului Isus. Scrisoarea avea să schimbe radical atât viața lui Toma Aslan, cât și pe cea a grupei de credincioși de la Pitești.

În 1883, a fost invitat la Basel la cea de-a zecea Conferință generală a adventiștilor din Europa. Aici, Toma Aslan a cerut cu insistență

o publicație în limba română și susținere în activitățile misionare. Și le-a primit. Astfel, în 1884 a apărut revista trimestrială *Adevărul present*, din care s-au tipărit, până la începutul anului următor, 23 000 de exemplare, care au fost distribuite în toate regiunile țării. A. C. Bordeau a venit de două ori în România pentru a susține campanii misionare. În ciuda persecuției aprige cu care i-au fost întâmpinate activitățile, acesta a mers împreună cu Toma Aslan la Craiova și la Ploiești, s-a întâlnit cu regele și a dat mărturie în fața a sute de oameni despre mesajul adventist. El predica în limba franceză, iar Toma Aslan traducea în limba română.

În 1884 a venit la Pitești G. I. Butler, președintele Conferinței Generale, și, tot în acest an, Toma Aslan a primit scrisoare de acreditare ca lucrător biblic. Un an mai târziu a participat, la Basel, la întâlnirea Câmpului Misionar European, unde a întâlnit-o pe Ellen White. De aici, a plecat pentru scurt timp în Italia, împreună cu A. C. Bordeau, pentru activități misionare.

Din Italia s-a întors la Pitești, doar pentru a constata că dificultățile financiare ale familiei și persecuția care se stărnise făceau imposibilă rămânerea lor aici. Familia Aslan a fost nevoită să se mute în București, unde, poate, din cauza datoriilor care se acumulaseră în Pitești, Toma s-a angajat ca inginer la Căile Ferate. Aici se pare că, pentru o vreme, nu a mai păzit Sabatul.

Timp de 8 ani, informațiile despre el sunt lacunare, neînțelese și uneori contradictorii. Multe întrebări fără răspuns, căutări, rugăciuni și un final fericit.

În 1894, Toma Aslan a coordonat traducerea unor broșuri în limba română. Traducătorul care l-a ajutat s-a convertit și el. Familia Aslan s-a numărat printre primii membri ai grupei din București, plini de zel în propovăduirea mesajului prin care Dumnezeu li S-a descoperit prima dată. A murit, probabil, în jurul anului 1898, răpus de o boală de plămâni și având, conform amintirilor familiei, doar 52 de ani. ■

Adrian Neagu este
pastor în Pitești

Lecția de cumințenie

Nu trebuie să aștepti să se îmbolnăvească mama ta ca să îți dai seama câtă nevoie ai de ea și să îi arăți că o iubești.

Nimeni nu vedea cum se purta Șerban acasă la el. Dar era de ajuns să îl întâlnești o singură dată împreună cu părinții ca să îți dai seama că mama avea mult de furcă pentru a-l convinge să facă lucruri bune. Iar reclamațiile celorlalte mămici cu care se întâlneau în parc sau ale căror copii mergeau la aceeași școală cu Șerban îl făcuseră pe tatăl lui să îmbătrânească înainte de vreme.

De la un timp însă, ceva se întâmpla. Mama lipsea de câteva zile, iar băiețelul cel neastâmpărat parcă se dăduse de trei ori peste cap, ca în povești, pentru că acum fața lui – de obicei întunecată – te făcea să te oprești din drum și să-l mângâi. Măinile lui, care aruncau cu pietre, loveau în stânga și în dreapta sau aranjau lucrurile ca să nu mai fie descurcate niciodată, erau acum harnice și cărau câte două sacsoșe de la piață. Mămicile revoltate de până acum începuseră să îl dea ca exemplu și chiar așteptau cu nerăbdare să o întâlnească pe doamna Soare ca să îi ceară rețeta cumințeniei și pentru băieții lor neastâmpărați.

Tanti Maria, o vecină din blocul de vizavi, îl trimise într-o zi pe Marius, băiatul ei și colegul lui Șerban, la familia Soare cu o farfurie cu plăcintă.

– Salut, măi Șerban, ce faci cu șorțul ăla de bucătărie? Parcă voiai să te faci pilot, nu meșter bucătar, se distra Marius copios, râzând de propria glumă.

– Vreau să fac niște salată orientală, răspunse cel care, altădată, ar fi sărit la bătaie pentru un asemenea afront adus calităților și viitorului său.

– Tu, mă? Salată orientală?! Păi asta e treabă de femei. Hai mai bine la un fotbal, că și așa de vreo săptămână m-ai cam lăsat singur cu picii ăia din fața blocului. Tu știi ce mă plictisesc cu ei!

– Nu pot. Trebuie să termin salata și curățenia până se întoarce tata.

– Salata ... Hai, bine, treacă de la mine. Dar după aia vii, nu? Am nevoie de tine. Auzi, avem și un vecin nou. Unul care merge în cărje. Ce

ne-am mai distrat zilele trecute pe seama lui! Dar glumele noastre au nevoie, pentru cizelare, de măiestria ta. La ale tale se râde cel mai bine.

– Nu pot. Și, chiar dacă aș putea, nu aș mai veni să fac glume proaste pe seama unor oameni pe care ar trebui să îi ajut, nu să râd de ei, adăugă aproape indignat băiatul.

– Măi Șerbane, nu te recunosc! Cred că am bătut la altă ușă. Sau te-au schimbat părinții zilele astea cu altul care seamănă cu tine, că nu prea te-am văzut pe-acasă după-amiezile. Ia zi, unde l-au vândut pe Șerbănică al nostru?

– La Spitalul Municipal, măi Marius! Acolo m-au schimbat cu cel care vorbește azi cu tine. Mama s-a simțit foarte rău în ultimul timp. Și, când și-a făcut niște analize, i-au spus că s-ar putea să aibă cancer. Tu ai văzut vreodată ce ochi buni are mama ta, că eu abia acum i-am văzut la mama mea și nu vreau pentru nimic în lume să îi pierd? Și mâinile ei ..., nicio mângâiere nu e mai dulce! Credeam că mama nu știe decât să mă pedepsească, dar cred că eu nu știam decât să cer pedepse. Mă grăbesc să termin de tăiat cartofii pentru salată, să așez și ultimele lucruri în sufragerie și apoi să mă duc să o vizitez la spital. Peste vreo două zile o externează – e mai bine, să știi – și vreau să găsească toată casa mai frumoasă decât a lăsat-o. Și mai vreau să fac tot ce pot eu ca să fie bucuroasă. Nu trebuie să aștepti ca mama ta să se îmbolnăvească și abia apoi să îți dai seama câtă nevoie ai de ea și să îi arăți cât de mult o iubești.

Ochii lui Marius erau mari și umezi. Uitase de farfuria cu plăcintă, de meciul de fotbal din fața blocului, de cărjele copilului din vecini pentru care trebuia să facă o glumă fantastică. Ieși de la Șerban fără să își mai ia rămas-bun (și-a amintit asta abia a doua zi). Se gândea numai la ochii mamei lui, care îl însoțiseră cu privirea prin fereastră până în scara blocului lui Șerban ... La mâinile ei care nu se opreau niciodată ... La zâmbetul ei obosit din fiecare seară ... De când nu îi mai spusese oare că o iubește?

Asist. drd. Roxana Lupu a absolvit Facultatea de Litere, iar acum predă la Institutul Teologic Adventist. De asemenea, este mamă a doi copii minunați.

Bun venit, Redeșteptare!

„Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie.” (Luca 10:17)

Tot așa încă un an?

Școala de Sabat s-a încheiat. Discuția „pe marginea” studiului a fost plină de viață. Apoi instructorul a întrebat: „Cine ar putea vizita un bolnav?”, fără să primească vreun răspuns.

Ziua întoarcerii din misiune a fost pentru ucenicii Domnului Isus una inundată de bucurie, entuziasm și lumină cerească. Despre o astfel de zi poți spune: „De-ar fi toate zilele la fel!”

Încercăm, la început de an, să ne imaginăm cum vor fi cele 52 de Sabate în adunarea noastră. Chiar dacă se vorbește despre redeșteptare, aceasta nu se prea simte. Cerneala curge, undele se propagă, vorbitorii se agită, dar ... caravana bisericii trece nestingherită mai departe. Această stare este mai mult decât tristă. Fiind adevărată, este cu atât mai dramatică.

Care este Sabatul de care ne amintim cu plăcere și pe care l-am dori să revină iar și iar? Percepțiile noastre sunt diferite, așa că ne va fi greu să găsim un Sabat-model, unanim acceptat.

Sabat fericit!

Valabilă pentru toate gusturile și pentru toate bisericile, „rețeta” inspirată sună astfel: „Membrii bisericii să-și facă cu credincioșie partea de lucru în timpul săptămânii, iar în Sabat să-și povestească experiența. Adunarea va fi atunci ca o hrană dată la timpul potrivit, aducând tuturor celor prezenți viață și o putere nouă” (Mărturii, ed. 1996, vol. 7, p. 23).

Nu de citate ducem lipsă, ci de dispoziția de a le lua în seamă, chiar și atunci când conțin răspunsul răspicat la strigătele noastre deznădăjduite. Să nu trecem încă o dată pe alături, lăsând căzută între tâlhari mult dorita noastră redeșteptare. Preoți, leviți sau samariteni, putem înțelege clar care este legătura de aur: ce se întâmplă în Sabat este strâns legat de ceea ce se întâmplă în timpul săptămânii.

Cum se construiește programul unui astfel de Sabat? Cu mai puțină rutină – inclusiv mai puțină predicare – și mai multă împărtășire a experiențelor misionare. „Cel mai mare ajutor

ce poate fi dat poporului nostru este acela de a-l învăța să lucreze pentru Dumnezeu și să depindă de El, nu de slujitorii Lui. [...] Sunt situații când e bine ca predicatorii noștri să țină în Sabat, în comunitățile noastre, cuvântări scurte, pline de viață și de iubirea Domnului Hristos. Dar membrii bisericii nu trebuie să aștepte o predică în fiecare Sabat” (Ibidem, p. 22, 23).

Rădăcina ne-redeșteptării

„Faptul că pastorii noștri cheltuiesc pentru ei [membrii bisericii] timp și talente, care ar trebui folosite pentru cei neconvertiți, aduce debilitate acelor care cunosc adevărul. În multe dintre comunitățile noastre de oraș, Sabat după Sabat, deserventul cultic predică și membrii bisericii vin la casa lui Dumnezeu fără să aibă ceva de spus despre binecuvântările primite în urma împărtășirii binecuvântărilor lor cu alții. Ei nu au lucrat în timpul săptămânii pentru a pune în practică învățătura care le-a fost oferită în Sabat. Câtă vreme membrii bisericii nu fac niciun efort pentru a da și altora din ajutorul ce le-a fost dat, urmează, în mod firesc, o slăbire spirituală.”

„Dacă nouă zecimi din eforturile depuse pentru cei care cunosc adevărul s-ar depune pentru cei care n-au auzit niciodată adevărul, cât de mult mai mare ar fi înaintarea realizată! Dumnezeu Și-a reținut binecuvântările, deoarece poporul Său n-a lucrat în armonie cu îndrumările Sale” (Ibidem, p. 22).

Iubirea de suflute – marele secret

„Când cei care fac parte din poporul lui Dumnezeu vor simți marea nevoie de a lucra pentru convertirea păcătoșilor, ... mărturia pe care o vor aduce în serviciile divine din Sabat nu va fi întunecată și pesimistă, ci plină de iubire, curaj, viață și putere. În loc să se gândească și să vorbească despre greșelile fraților și surorilor lor sau despre propriile necazuri, ei se vor gândi și vor vorbi despre iubirea Domnului Hristos, străduindu-se cu ardoare să devină lucrători tot mai eficienți pentru El” (Manuscrisul 127, 1903). Bun venit, Redeșteptare! ■

„Când membrii își îndeplinesc în timpul săptămânii partea care le revine din lucrarea Domnului, vor fi ridicați din starea de neputință care ruinează trupul și suflul multora. Lucrând pentru alții, ei vor avea de spus ceva binefăcător când se adună să se închine Domnului.” (Manuscrisul 127, 1903)

Teodor Huțanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

ADVENTIST WORLD

Intră în lumea adventistă prin ADVENTIST WORLD: <http://ro.adventistworld.org/>

